

รายงานการวิจัย

ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

PROBLEMS AND OBASTACLES IN DEVELOPING ENGLISH SKILLS OF STUDENTS IN FACULTY OF RELIGIOUS AND PHILOSOPHY, MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ

พระพรหมวชิรเมธาภรณ์

พระมหาเสรีชน นริสฺสโร

วิชิต ทองประเสริฐ

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนงานวิจัยจาก

สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ประจำปีงบประมาณ 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาสภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2) เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย เป็นการวิจัยผสมทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 30 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่, ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า:

1. สภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาอยู่ระดับภาษาอังกฤษพอใช้ (Fair User)

2. สภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาแบ่งเป็น 6 ด้านได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านหลักสูตรและเนื้อหา ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้ ด้านบริบทและสภาพแวดล้อม

โดย นักศึกษาแสดงความคิดเห็นด้วยอย่างมาก สำหรับการขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับมาก($\overline{X}$ = 0.36, S.D.=4.82) รวมถึงมีความกังวลใจในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด($\overline{X}$ = 0.33, S.D.=4.33) ทั้งนี้ผู้สอนมีส่วนด้านขาดการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน ในระดับมากที่สุด($\overline{X}$ = 0.36, S.D.=2.78) และผู้สอนมีเวลาไม่เพียงพอในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างทั่วถึง ($\overline{X}$ = 0.36, S.D.=5.27) นอกจากนี้ภาระด้านการเรียนวิชาอื่นหรือกิจกรรมทางศาสนาส่งผลต่อการฝึกภาษาอังกฤษ ($\overline{X}$ = 0.42, S.D.=6.45) รวมถึงการมีโอกาสน้อยในการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน($\overline{X}$ = 0.52, S.D.=6.50) สภาพแวดล้อมในคณะไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน($\overline{X}$ = 0.45, S.D.=5.94)

คำสำคัญ: 1.ปัญหาและอุปสรรค, 2. การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ, 3.นักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา

ABSTRACT

The objectives of this research were: 1) to study the current state of English language proficiency among students of the Faculty of Religion and Philosophy, Mahamakut Buddhist University and 2) to analyze the problems associated with English language skills of the students within the same faculty at Mahamakut Buddhist University.

The research methodology employs a mixed-methods approach, combining both quantitative and qualitative research. The sample group consists of 30 students (monks and laypeople) from the Faculty of Religion and Philosophy, Mahamakut Buddhist University. The research instruments include questionnaires and interviews. The statistics used for data analysis are frequency, percentage, mean, and standard deviation, while qualitative data are analyzed using content analysis.

The research findings were as follows:

1. The English language proficiency of students in the Faculty of Religion and Philosophy is at the **"Fair User"** level.
2. The problems regarding English language skills are categorized into six aspects: **learners, instructors, curriculum and content, teaching methodology, learning media and resources, and context and environment.**

The students strongly agreed that a lack of motivation for learning English was at a high level $\overline{X}$ = 0.36, S.D.=4.82), while anxiety regarding English usage was at the highest level ($\overline{X}$ = 0.33, S.D.=4.33). Regarding instructors, the findings showed a lack of diverse and appropriate teaching methods at the highest level ($\overline{X}$ = 0.36, S.D.=2.78) and insufficient time for instructors to thoroughly develop students' skills ($\overline{X}$ = 0.36, S.D.=5.27). Furthermore, academic workloads in other subjects and religious activities significantly affected English practice ($\overline{X}$ = 0.42, S.D.=6.45). This included limited opportunities to use English outside the classroom($\overline{X}$ = 0.52, S.D.=6.50) and a faculty environment that did not support daily English usage ($\overline{X}$ = 0.45, S.D.=5.94)

Keywords: 1.Problems and Obstacles, 2.English skills Development, 3. Faculty of Religion and Philosophy

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัย ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ประสบความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์ และ สนับสนุนเป็นอย่างดียิ่งจากผู้ทรงคุณวุฒิ รศ.ดร. ปกรณ์ สิงห์สุริยา พระธรรมวชิรจินดาภรณ์, รศ.ดร. พระครูศรีวีรคุณสุนทร, ผศ.ดร. ที่ให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องมาโดยตลอด ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและตรวจสอบความเหมาะสมของเครื่องมือ ผู้เชี่ยวชาญการวิจัยให้คำแนะนำ และตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย จนงานวิจัยนี้สมบูรณ์

ขอขอบคุณสถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ให้ความอนุเคราะห์อนุมัติงบประมาณจากเงินรายได้ ปีงบประมาณ 2567 ในการสนับสนุนทุนการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณและขอขอบคุณนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยที่สละเวลาทำแบบสอบถามและให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์เชิงลึกที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการดำเนินการจนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังว่ารายงานวิจัยฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัยสืบต่อไป

ดร.ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ
หัวหน้าโครงการวิจัยและคณะ
3 มีนาคม 2569

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย		**ก**
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ		**ข**
กิตติกรรมประกาศ		**ค**
สารบัญ		**ง**
สารบัญตาราง		**ฉ**
สารบัญภาพ		**ช**
บทที่		
1	**บทนำ**	**1**
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	2
	1.3 ปัญหาการวิจัย	2
	1.4 สมมติฐานการวิจัย	2
	1.5 ขอบเขตของการวิจัย	2
	1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
	1.7 ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย	3
2	**แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	**4**
	2.1 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้	4
	2.2 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง	8
	2.3 แรงจูงใจและปัจจัยทางจิตวิทยา	10
	2.4 บริบททางวัฒนธรรมและศาสนา	13
	2.5 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	14
	2.6 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
	2.7 สัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและอุปสรรค	16
	2.8 สรุปกรอบแนวความคิด	22
3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	**23**
	3.1 การวิจัยข้อมูลเชิงปริมาณ	23
	3.1.1กรอบแนวคิดในการศึกษา	24

3.1.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 24
3.1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 25
3.1.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 25
3.1.5 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ 26
3.2 การวิจัยข้อมูลเชิงคุณภาพ 28
3.2.1เครื่องมือในการเก็บข้อมูล 28
3.2.2ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล 29
3.2.3การตรวจสอบข้อมูลเชิงคุณภาพ 29
3.2.4การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ 29
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 31
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ 38
5.1 สรุปผลการวิจัย 38
5.2 อภิปรายผลการวิจัย 39
5.3 ข้อเสนอแนะ 41
บรรณานุกรรม. 42
ภาคผนวก 46
ประวัติผู้วิจัย 57

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ผลการเปรียบเทียบคะแนน MU-ELT ก่อนและหลังเข้าร่วมโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	59
2	ภาพรวม	59
3	ด้านผู้เรียน	60
4	ด้านผู้สอน	61
5	ด้านหลักสูตรและเนื้อหา	61
6	ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน	62
7	ด้านสื่อและทรัพยากรจัดการเรียนรู้	65
8	ด้านบริบทและสภาพแวดล้อม	65

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการศึกษา	3
2	กรอบแนวคิดในการศึกษา	51

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความสำคัญในระดับสากล เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารทางการศึกษา การทำธุรกิจ และการสื่อสารระหว่างประเทศ ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาในทุกสาขาวิชา รวมถึงนักศึกษาบรรพชิต คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย การที่นักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลทางวิชาการที่หลากหลาย และสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้คนในสังคมโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Kirkpatrick & Liddicoat, 2017)

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาบรรพชิตยังคงเป็นประเด็นที่ท้าทาย ด้วยข้อจำกัดหลายประการ เช่น ทรัพยากรทางการศึกษาไม่เพียงพอ การขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ และสภาพแวดล้อมทางการศึกษาที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ บริบททางวัฒนธรรมและศาสนาที่เน้นการเรียนการสอนในเชิงศาสนาเป็นหลัก อาจทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่ได้รับความสำคัญเท่าที่ควร (Tan, 2018) งานวิจัยของ Jenkins (2019) พบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทที่แตกต่างจากประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ต้องอาศัยการปรับตัวและการปรับปรุงวิธีการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและความต้องการของนักศึกษา คณะศาสนาและปรัชญา มีความพยายามในการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษ แต่ยังคงพบกับความท้าทายหลายประการ เช่น การขาดการสนับสนุนด้านนโยบาย ความไม่พร้อมของนักศึกษาและการขาดทรัพยากรทางการศึกษา รวมถึงนักศึกษาบรรพชิตมีปัญหาด้านทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาอังกฤษไม่จำเป็นสำหรับการประกอบศาสนกิจหรือการศึกษาในทางศาสนา (Suwannathat-Pian, 2020) ทัศนคติที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนี้เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเป็นไปได้ยาก

ดังนั้น การวิจัยนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่นักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ต้องเผชิญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ การทำความเข้าใจถึงปัญหาเหล่านี้จะช่วยให้สามารถพัฒนานโยบายและกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งเป็นการเสริมสร้างศักยภาพในการเรียนรู้และการพัฒนาทางวิชาการของนักศึกษาในระยะยาว (Graddol, 2020)

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาสภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.2.2 เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.3 ปัญหาวิจัย

1.3.1 สภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยคืออะไร

1.3.2 สภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นอย่างไร

1.4 สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยมี อายุ ระดับการศึกษาและสถานภาพที่ต่างกัน มีปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” กำหนดขอบเขตไว้ ดังนี้

1.5.1 ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 30 รูป/คน โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษนักศึกษาทุนการศึกษาสมเด็จพระสังฆราชเจ้า “วาสนมหาเถร” ซึ่งมีผู้เข้าร่วมโครงการทั้งสิ้น 57 รูป/คน ประกอบด้วยนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 14 รูป/คน และนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา จำนวน 41 รูป/คน ทั้งนี้ งานวิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะการพัฒนาทักษะของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา ผู้วิจัยจึงคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 30 รูป/คน เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

1.5.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาในการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1) ปัจจัยภายใน ได้แก่ อายุ/ชั้นปีที่ศึกษา/ประสบการณ์ด้านภาษาอังกฤษ (ก่อนเข้าศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา)/นิสัยการเรียน/เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

2) ปัจจัยภายนอก ได้แก่ วิธีการเรียนการสอน/ครูผู้สอน/สื่อการเรียนรู้

1.5.3 ระยะเวลาของการวิจัย

ตั้งแต่ 15 กรกฎาคม 2567 – 15 มิถุนายน 2568

1.5.4 สถานที่ดำเนินการวิจัย

คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะภาษาอังกฤษ: หมายถึงความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มเป้าหมาย หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 30 รูป/คน

อายุ หมายถึง ช่วงระยะเวลานับจากวันที่เกิดจนถึงเวลาที่เก็บข้อมูลซึ่งถือว่าเป็นอายุเต็มของกลุ่มเป้าหมาย

แบบสอบถาม หมายถึง เครื่องมือในการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยอาศัยกรอบแนวคิด Likert เป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.7.1 ใช้ในการวางแผน กำหนดนโยบายและขับเคลื่อนการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาต่อไป

1.7.2 ใช้ในการประเมินการจัดการเรียนการสอน เพื่อหาแนวทางพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาให้ดีขึ้น

1.7.3 ใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจและแก้ปัญหา การสอบภาษาอังกฤษให้ถึงเกณฑ์ตามที่กระทรวงอุดมศึกษาและนวัตกรรมกำหนด

บทที่ 2
แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัย เรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory)

2.2 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theories)

2.3 แรงจูงใจและปัจจัยทางจิตวิทยา (Motivation and Psychological Factors)

2.4 บริบททางวัฒนธรรมและศาสนา

2.5 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

2.6 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7 สัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและอุปสรรค

2.8 สรุปกรอบแนวความคิด

2.1 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้

การเรียนรู้ของมนุษย์ได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีการเรียนรู้หลายแนวทาง(จิตรชญาวณิช, 2562) ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญในการออกแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ

2.1.1 ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism):

ทฤษฎีพื้นฐานทางจิตวิทยาที่มุ่งเน้นการศึกษาพฤติกรรมที่สามารถสังเกตและวัดผลได้ ทฤษฎีนี้เกิดขึ้นในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 โดยได้รับอิทธิพลจากนักจิตวิทยาชาวรัสเซียชื่อ Ivan Pavlov และนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน B.F. Skinner ทฤษฎีนี้เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นผ่านการตอบสนองต่อสิ่งเร้าจากสิ่งแวดล้อม และพฤติกรรมของบุคคลสามารถถูกควบคุมหรือปรับเปลี่ยนได้ผ่านการเสริมแรง (reinforcement) หรือการลงโทษ (punishment) ทฤษฎีนี้อธิบายว่าการเรียนรู้เป็นผลมาจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอก เช่น การใช้รางวัลและการลงโทษในการเสริมสร้างพฤติกรรมการเรียนรู้ ในการสอนภาษาอังกฤษ การใช้แบบฝึกหัดที่เน้นการตอบสนองทันที เช่น การท่องคำศัพท์หรือการตอบคำถามที่ถูกต้อง จะช่วยเสริมทักษะของนักศึกษาได้(Ornstein C. & Hunkins P., 2018)

หลักการสำคัญของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1) การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning):

ทฤษฎีนี้ถูกเสนอโดย Ivan Pavlov ซึ่งอธิบายว่าพฤติกรรมบางอย่างสามารถถูกวางเงื่อนไขให้เกิดขึ้นโดยการจับคู่สิ่งเร้าแบบมีเงื่อนไข (conditioned stimulus) กับสิ่งเร้าแบบไม่มีเงื่อนไข (unconditioned stimulus) ตัวอย่างที่มีชื่อเสียงคือการทดลองของ Pavlov กับสุนัข ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสุนัขสามารถถูกวางเงื่อนไขให้หลั่งน้ำลายเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง ซึ่งเดิมทีไม่เกี่ยวข้องกับการให้อาหาร

2) การวางเงื่อนไขแบบปฏิบัติการ (Operant Conditioning):

B.F. Skinner เป็นผู้ที่พัฒนาทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบปฏิบัติการ ซึ่งเน้นการเสริมแรง (reinforcement) และการลงโทษ (punishment) เพื่อควบคุมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยการเสริมแรงจะเพิ่มโอกาสที่พฤติกรรมนั้นจะเกิดขึ้นอีกในอนาคต ในขณะที่การลงโทษจะลดโอกาสที่พฤติกรรมนั้นจะเกิดขึ้น

การเสริมแรงบวก (Positive Reinforcement): การให้สิ่งที่ดีเมื่อเกิดพฤติกรรมที่ต้องการ เช่น การให้รางวัลเมื่อเด็กทำการบ้านเสร็จ

การเสริมแรงลบ (Negative Reinforcement): การนำสิ่งที่ไม่ดีออกเมื่อเกิดพฤติกรรมที่ต้องการ เช่น การยกเว้นงานบ้านเมื่อนักเรียนทำคะแนนดี

การลงโทษ (Punishment): การเพิ่มสิ่งที่ไม่ดีหรือเอาสิ่งที่ดีออกเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การยึดโทรศัพท์มือถือเมื่อนักเรียนไม่ทำการบ้าน

3) การสังเกตและการจำลองพฤติกรรม (Observational Learning and Modeling):

ทฤษฎีนี้ถูกขยายเพิ่มเติมโดย Albert Bandura ผ่านทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ซึ่งกล่าวถึงการเรียนรู้พฤติกรรมผ่านการสังเกตและจำลองพฤติกรรมของผู้อื่น โดย Bandura เน้นถึงบทบาทของการจำลองพฤติกรรมและการเสริมแรงทางสังคมในการเรียนรู้

สรุป ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีอิทธิพลอย่างมากในด้านการศึกษาและการฝึกอบรม โดยเฉพาะในการออกแบบโปรแกรมการสอนที่เน้นการเสริมแรงและการลงโทษเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้และพฤติกรรมที่พึงประสงค์

2.1.2 ทฤษฎีปัญญานิยม (Cognitivism):

ทฤษฎีนี้เน้นความสำคัญของกระบวนการทางปัญญา เช่น การคิด การจดจำ และการแก้ปัญหา นักศึกษาจะสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นหากพวกเขาเข้าใจหลักการทางภาษาที่เชื่อมโยงกับการใช้งานในชีวิตประจำวัน การเรียนการสอนควรเน้นการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ การเข้าใจโครงสร้างประโยค และการประยุกต์ใช้ภาษาในบริบทต่างๆ เป็นทฤษฎีที่เน้นการศึกษากระบวนการทางจิตและการรับรู้ของมนุษย์ว่ามีบทบาทอย่างไรในการเรียนรู้ ทฤษฎีนี้มองว่าการเรียนรู้

เป็นกระบวนการภายในที่เกิดขึ้นจากการประมวลผลข้อมูล การเปลี่ยนแปลงของความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2556)

หลักการสำคัญของทฤษฎีปัญญานิยม

1) การประมวลผลข้อมูล (Information Processing):

ทฤษฎีปัญญานิยมเชื่อว่ามนุษย์เป็นผู้ประมวลผลข้อมูล (Information Processor) ซึ่งข้อมูลจากสิ่งแวดล้อมจะถูกนำเข้าสู่สมองผ่านทางประสาทสัมผัส จากนั้นสมองจะทำการประมวลผลและตีความข้อมูลดังกล่าว กระบวนการนี้คล้ายคลึงกับการทำงานของคอมพิวเตอร์

2) ความจำและการรับรู้ (Memory and Perception):

ความจำมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ ทฤษฎีนี้แยกความจำออกเป็นหลายประเภท เช่น ความจำระยะสั้น (Short-term Memory) และความจำระยะยาว (Long-term Memory) โดยการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อข้อมูลได้รับการเก็บรักษาไว้ในความจำระยะยาว การรับรู้คือกระบวนการที่เราตีความและทำความเข้าใจข้อมูลที่ได้รับจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้โดยตรง

3) การแก้ปัญหา (Problem Solving):

การเรียนรู้ตามทฤษฎีปัญญานิยมเกี่ยวข้องกับความสามารถในการแก้ปัญหาและการใช้ความรู้ที่มีอยู่ในการตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ การแก้ปัญหาต้องอาศัยความคิดที่เป็นระบบ การวิเคราะห์ และการนำความรู้ที่มีอยู่ไปปรับใช้กับปัญหาใหม่ ๆ

4) การสร้างความรู้ (Constructivism):

ทฤษฎีปัญญานิยมยังมีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ซึ่งเน้นว่าผู้เรียนสร้างความรู้ขึ้นมาเองโดยการเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมผ่านการเรียนรู้ที่มีความหมาย

สรุป ทฤษฎีปัญญานิยมเน้นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตที่ซับซ้อนและมองว่าการเรียนรู้เป็นผลมาจากการประมวลผลข้อมูลและการสร้างความรู้ของผู้เรียนเอง ดังนั้นในการศึกษาและการสอน ทฤษฎีนี้จึงช่วยให้ครูและนักการศึกษาเข้าใจและออกแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมายและยั่งยืน

2.1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory):

Bandura เน้นว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการสังเกต การเลียนแบบ และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น นักศึกษาจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นหากมีโอกาสได้เรียนรู้จากการสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใช้ภาษาอังกฤษในสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ **Albert Bandura** เป็นผู้พัฒนาทฤษฎีนี้ โดยระบุว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นผ่านการสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่น นักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์อาจมีปัญหาในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเนื่องจากขาดแบบอย่างหรือผู้ที่มีความชำนาญในภาษาอังกฤษให้เลียนแบบ นอกจากนี้การอยู่ในกลุ่มคนที่ไม่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้นักศึกษาขาดโอกาสฝึกฝน

และพัฒนาทักษะทางภาษา การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์สามารถเข้าใจได้ผ่านทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ซึ่งเสนอโดย Bandura (1977) โดยทฤษฎีนี้ระบุว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นผ่านการสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่น ในบริบทของมหาวิทยาลัยสงฆ์ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษอาจถูกจำกัดเนื่องจากนักศึกษาไม่มีโอกาสสังเกตและเลียนแบบบุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (โค้วตระกูล สุรางค์, 2564)

หลักการสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

1) การสังเกตและการจำลองพฤติกรรม (Observational Learning and Modeling):

ผู้เรียนสามารถเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ ๆ ได้โดยการสังเกตการกระทำของผู้อื่น ไม่จำเป็นต้องผ่านประสบการณ์โดยตรง ผู้เรียนจะสังเกตพฤติกรรมของ "ต้นแบบ" (Model) ซึ่งอาจเป็นผู้ใหญ่ ครู เพื่อน หรือสื่อที่มีอิทธิพล จากนั้นผู้เรียนจะนำพฤติกรรมเหล่านั้นมาปรับใช้กับตนเอง

2) การเสริมแรงทางอ้อม (Vicarious Reinforcement):

การเสริมแรงทางอ้อมเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเห็นผู้อื่นได้รับผลตอบแทนจากการกระทำบางอย่าง ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าหากตนเองทำพฤติกรรมเช่นเดียวกันก็จะได้รับผลตอบแทนที่คล้ายคลึงกัน ตัวอย่างเช่น เด็กอาจเห็นเพื่อนคนหนึ่งได้รับรางวัลจากการตั้งใจเรียน จึงกระตุ้นให้เด็กต้องการทำตามเพื่อหวังจะได้รับรางวัลเช่นกัน

3) ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy):

ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองสูงมักจะกล้าเผชิญกับความท้าทายและพยายามทำสิ่งใหม่ ๆ ในทางตรงกันข้าม ผู้เรียนที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองมักจะหลีกเลี่ยงความท้าทายและพยายามไม่ทำสิ่งใหม่ ๆ

4) การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction):

ทฤษฎีนี้เน้นว่าการเรียนรู้ไม่เกิดขึ้นในสุญญากาศ แต่เกิดขึ้นผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียนและผู้อื่น โดยผู้เรียนจะเรียนรู้พฤติกรรมและทัศนคติต่าง ๆ ผ่านการสังเกต การพูดคุย และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในวงการศึกษาและจิตวิทยา โดยเฉพาะในด้านการพัฒนาโปรแกรมการสอนและการให้คำปรึกษาที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการสังเกตและการจำลองพฤติกรรม และสามารถช่วยอธิบายเหตุผลที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์ประสบปัญหาในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ หากนักศึกษาไม่ติดต่อกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน หรือไม่มีแรงจูงใจจากการเห็นผลสำเร็จของผู้อื่น การพัฒนาทักษะภาษาของพวกเขาก็จะมีแนวโน้มที่ลดน้อยถอยลง

2.2 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory)

การเรียนรู้ภาษาที่สองโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ มีทฤษฎีหลายแนวทางที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์

2.2.1 ทฤษฎีการตรวจสอบและการปล่อย (Monitor Model):

Krashen เสนอว่ามี 5 ปัจจัยหลักที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้แก่

1) การเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ (Acquisition)

2) การเรียนรู้ที่ได้รับการฝึกฝน (Learning)

3) การตรวจสอบ (Monitor)

4) การป้อนข้อมูลที่มีความหมาย (Input) และ

5) การกรองเชิงอารมณ์ (Affective Filter)

นักศึกษาที่มีโอกาสได้ฝึกฝนและได้รับข้อมูลภาษาที่มีความหมายจะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น โดยเฉพาะเมื่อสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ไม่มีแรงกดดันทางอารมณ์มากเกินไป Stephen Krashen ได้พัฒนาทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา โดยเน้นที่กระบวนการรับภาษา (Input Hypothesis) ซึ่งระบุว่าการเรียนรู้ภาษาเกิดจากการที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลที่ท้าทาย แต่ยังสามารถเข้าใจได้ (comprehensible input) นักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์อาจประสบปัญหาในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเนื่องจากขาดการเข้าถึงข้อมูลที่เหมาะสมหรือท้าทายเกินไป ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา (Language Acquisition Theory) ของ Krashen (1982) ยังเสนอว่า การเรียนรู้ภาษาต้องการข้อมูลที่เข้าใจได้ (comprehensible input) และต้องได้รับข้อมูลที่ท้าทายแต่ไม่เกินความสามารถของผู้เรียน ในบริบทของมหาวิทยาลัยสงฆ์ นักศึกษาอาจไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลที่เหมาะสมกับระดับทักษะของตนเอง หรืออาจไม่ได้รับการสอนที่เหมาะสมกับหลักการของทฤษฎีนี้(Vanpatten Bill & Williams Jessica, 2008)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีนี้สามารถช่วยอธิบายได้ว่าหากนักศึกษาไม่ได้รับข้อมูลที่เหมาะสมสำหรับระดับความรู้ของตนเอง หรือไม่ได้รับการสอนที่สอดคล้องกับทฤษฎีนี้ นักศึกษาก็จะประสบปัญหาในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.2 ทฤษฎีการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction Hypothesis):

ทฤษฎีนี้เน้นว่าการเรียนรู้ภาษาที่สองเกิดขึ้นผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การสนทนากับเจ้าของภาษา หรือการเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่มีโอกาสได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจะสามารถปรับปรุงทักษะการพูดและการฟังได้ดีขึ้น เป็นทฤษฎีที่สำคัญในด้านการเรียนรู้ภาษา โดยเน้นที่การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้ที่ใช้ภาษานั้น ๆ อย่างคล่องแคล่ว หรือแม้กระทั่งการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง ทฤษฎีนี้เสนอโดย Michael H. Long ในปี 1980s และได้รับการ

พัฒนาต่อมาเรื่อย ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายว่าการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอย่างไร(Robinson Peter, 2001)

หลักการสำคัญของทฤษฎีการมีปฏิสัมพันธ์

1) **การแก้ไขข้อผิดพลาด (Negotiation of Meaning):**

เมื่อผู้เรียนพบปัญหาในการเข้าใจหรือสื่อสารข้อมูล การมีปฏิสัมพันธ์ช่วยให้เกิดการเจรจาเพื่อหาความหมายที่ถูกต้อง การเจรจานี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้ดีขึ้น เพราะผู้เรียนจะได้รับการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างทันทีทันใด ซึ่งส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ในทางที่ถูกต้อง

2) **การรับรู้ข้อแตกต่าง (Noticing the Gap):**

ผู้เรียนสามารถรับรู้ถึงข้อแตกต่างระหว่างความรู้ทางภาษาที่มีอยู่กับสิ่งที่ผู้พูดที่คล่องแคล่วสื่อสารออกมา การสังเกตความแตกต่างเหล่านี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางภาษาให้ดีขึ้น

3) การป้อนข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input):

การปฏิสัมพันธ์ช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลที่พอจะเข้าใจได้ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนรู้ภาษา ข้อมูลนี้จะต้องเป็นข้อมูลที่มีความยากพอสมควรเพื่อท้าทายความสามารถของผู้เรียน แต่ยังอยู่ในระดับที่ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ (หรือที่เรียกว่า "i+1")

4) การป้อนข้อมูลย้อนกลับ (Feedback):

ในระหว่างการปฏิสัมพันธ์ ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากคู่สนทนาซึ่งช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าคำตอบหรือการใช้ภาษาของตนถูกต้องหรือไม่ การป้อนข้อมูลย้อนกลับที่ตรงไปตรงมาช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงการใช้ภาษาของตนเองได้

2.2.3 ทฤษฎีการแปรเปลี่ยนทางภาษา (Interlanguage Theory)

เป็นทฤษฎีที่อธิบายกระบวนการที่ผู้เรียนภาษาที่สอง (L2) สร้างระบบภาษาที่มีความเป็นเอกลักษณ์ระหว่างภาษาแม่ (L1) และภาษาที่สอง ทฤษฎีนี้ถูกพัฒนาขึ้นโดย Larry Selinker ในปี 1972 โดยเสนอว่าเมื่อผู้เรียนกำลังพัฒนาทักษะภาษาที่สอง พวกเขาจะสร้างภาษาเฉพาะตัวที่มีลักษณะเฉพาะซึ่งอยู่ระหว่างสองภาษา ซึ่งเรียกว่า "ภาษาแปรเปลี่ยน" หรือ "Interlanguage" Selinker อธิบายว่าการเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นกระบวนการที่นักศึกษาใช้ความรู้จากภาษาต้นทาง (ภาษาแม่) มาผสมผสานกับภาษาเป้าหมาย (ภาษาอังกฤษ) ทำให้เกิด "ภาษากลาง" ที่ยังไม่สมบูรณ์ การเรียนการสอนควรให้ความสำคัญกับการเข้าใจข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากภาษากลาง และใช้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น(Alison Mackey, 2016)

หลักการสำคัญของทฤษฎีการแปรเปลี่ยนทางภาษา

1) การพัฒนาและการแปรเปลี่ยน (Development and Fossilization):

ผู้เรียนภาษาที่สองมักจะพัฒนาภาษาแปรเปลี่ยนนี้ตามเวลาผ่านการสัมผัสและการฝึกฝน อย่างไรก็ตาม ในบางกรณี ภาษาแปรเปลี่ยนอาจหยุดพัฒนาและติดอยู่ที่ระดับหนึ่ง เรียกว่า "การตกค้างทางภาษา" (Fossilization) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนไม่สามารถก้าวข้ามข้อผิดพลาดหรือรูปแบบที่ไม่ถูกต้องในการใช้ภาษาที่สอง (การตกค้างทางภาษา หมายถึงกระบวนการที่ข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนภาษาที่สองกลายเป็นลักษณะถาวร ไม่เปลี่ยนแปลงแม้ว่าผู้เรียนจะได้รับการสอนเพิ่มเติมหรือฝึกฝนต่อไปก็ตาม)

2) การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (Transfer from L1):

ผู้เรียนภาษาที่สองมักจะถ่ายโอนโครงสร้างและรูปแบบจากภาษาแม่มาใช้ในการสร้างภาษาแปรเปลี่ยน ตัวอย่างเช่น ถ้าภาษาแม่มีโครงสร้างประโยคที่แตกต่างจากภาษาที่สอง ผู้เรียนอาจนำโครงสร้างจากภาษาแม่มาใช้ในการสร้างประโยคในภาษาที่สอง ซึ่งอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดหรือรูปแบบที่ไม่ถูกต้อง

3) กฎและแบบแผนเฉพาะ (Interlanguage Rules and Patterns):

ภาษาแปรเปลี่ยนไม่ใช่เพียงการรวมเอารูปแบบจากภาษาแม่และภาษาที่สองเข้าด้วยกัน แต่ยังเป็นการสร้างระบบกฎและแบบแผนเฉพาะที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งบางครั้งอาจไม่ตรงกับทั้งภาษาแม่หรือภาษาที่สอง การศึกษาภาษาแปรเปลี่ยนจึงมีความสำคัญในการทำความเข้าใจว่าผู้เรียนพัฒนาภาษาอย่างไรและเหตุใดพวกเขาจึงทำข้อผิดพลาดที่เฉพาะเจาะจง

4) ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences):

ภาษาแปรเปลี่ยนของผู้เรียนแต่ละคนอาจแตกต่างกันตามปัจจัยต่าง ๆ เช่น อายุ ความสามารถทางภาษาที่มีอยู่เดิม แรงจูงใจ และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ปัจจัยเหล่านี้มีผลต่อวิธีการที่ผู้เรียนพัฒนาภาษาแปรเปลี่ยนและการที่พวกเขาจะเกิดภาวะการตกค้างทางภาษาหรือไม่

สรุป ทฤษฎีการแปรเปลี่ยนทางภาษาเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการทำความเข้าใจและสนับสนุนผู้เรียนภาษาที่สองในการพัฒนาทักษะภาษา โดยการวิเคราะห์ภาษาแปรเปลี่ยนนี้จะช่วยให้ครูและผู้สอนสามารถออกแบบการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 แรงจูงใจและปัจจัยทางจิตวิทยา (Motivation and Psychological Factors)

แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

2.3.1 ทฤษฎีแรงจูงใจของ Deci และ Ryan (Self-Determination Theory):

ทฤษฎีนี้ระบุว่าแรงจูงใจภายในเกิดจากความรู้สึกพึงพอใจที่ได้รับจากการเรียนรู้และพัฒนาทักษะใหม่ๆ นักศึกษาที่มีแรงจูงใจภายในมักจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้มากกว่า เนื่องจากพวก

เขามีความมุ่งมั่นและสนุกกับการเรียนรู้เอง ในขณะที่แรงจูงใจภายนอก เช่น การได้รับรางวัลหรือการยอมรับจากผู้อื่น แม้จะช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ แต่หากขาดแรงจูงใจภายใน การเรียนรู้ก็อาจไม่ยั่งยืน

ทฤษฎีแรงจูงใจที่สำคัญ ได้แก่ Self-Determination Theory (SDT) ของ Deci และ Ryan ซึ่งแบ่งแรงจูงใจออกเป็นสองประเภทหลัก: แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ในบริบทของมหาวิทยาลัยสงฆ์ แรงจูงใจภายในอาจเกี่ยวข้องกับความปรารถนาที่จะเรียนรู้เพื่อความรู้ส่วนตัวและการพัฒนาตนเอง ในขณะที่แรงจูงใจภายนอกอาจเกี่ยวข้องกับการสอบผ่านหรือได้รับการยอมรับในทางสังคม ทฤษฎีแรงจูงใจในการเรียนรู้ (Motivation Theory) โดย Deci และ Ryan (1985) เป็นอีกหนึ่งทฤษฎีที่สำคัญสำหรับการศึกษาการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ โดยแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นสิ่งที่ควรพิจารณาในการวิเคราะห์ปัญหาที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์เผชิญ

หลักการสำคัญของทฤษฎีแรงจูงใจ

1) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation):

แรงจูงใจภายในหมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากความพึงพอใจส่วนตัวในการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง โดยไม่มีการมองหาผลตอบแทนจากภายนอก ตัวอย่างเช่น การอ่านหนังสือเพราะชอบเนื้อหาหรือการวิจัยเพราะต้องการค้นพบความรู้ใหม่ ๆ

2) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation):

แรงจูงใจภายนอกหมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากการแสวงหาผลประโยชน์จากภายนอก เช่น รางวัล การยอมรับ หรือการหลีกเลี่ยงการลงโทษ ตัวอย่างเช่น การทำงานเพราะต้องการเงินเดือนหรือการเรียนเพื่อได้รับเกรดดี

3) ความต้องการพื้นฐานทางจิตใจสามประการ (Three Basic Psychological Needs):

SDT เสนอว่ามนุษย์มีความต้องการพื้นฐานทางจิตใจสามประการที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาทักษะและความเป็นอยู่ที่ดี ซึ่งได้แก่

ความสามารถ (Competence): ความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถและมีประสิทธิภาพในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

ความเป็นอิสระ (Autonomy): ความรู้สึกว่าตนเองมีอิสระในการตัดสินใจและควบคุมพฤติกรรมของตนเอง

การเชื่อมโยง (Relatedness): ความรู้สึกของการมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกับผู้อื่นอย่างใกล้ชิดและมีความหมาย

4) การรวมตัวกันของแรงจูงใจ (Integration of Motivation):

SDT ยังอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงของแรงจูงใจจากภายนอกไปสู่แรงจูงใจภายใน ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ผ่านกระบวนการที่เรียกว่า "การรวมตัวกันของแรงจูงใจ" (Motivational Integration) บุคคลที่รู้สึกว่าแรงจูงใจภายนอกของพวกเขาสอดคล้องกับคุณค่าหรือความเชื่อส่วนตัวของพวกเขามักจะรู้สึกมีแรงจูงใจภายในสูงขึ้น(ชไมภัค เตชัสอนันต์, 2564)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีแรงจูงใจของ Deci และ Ryan อธิบายการส่งเสริมแรงจูงใจภายในและการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตใจของบุคคลสามารถเพิ่มประสิทธิภาพและความพึงพอใจในการทำงานและการเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้สามารถนำมาใช้เพื่อวิเคราะห์ แรงจูงใจของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ หากนักศึกษาไม่ได้รับแรงจูงใจภายในหรือภายนอกที่เพียงพอ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจะเกิดขึ้นต่ำ

2.3.2 ทฤษฎีการคาดการณ์และการวางแผน (Expectancy-Value Theory) ของ Wigfield และ Eccles:

เป็นทฤษฎีที่ถูกพัฒนาขึ้นในด้านจิตวิทยาเพื่ออธิบายแรงจูงใจในการกระทำหรือพฤติกรรมของมนุษย์ โดยทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนาและขยายโดยนักจิตวิทยาอย่าง John Atkinson, Martin Fishbein, Icek Ajzen และ Jacquelynne Eccles ทฤษฎีนี้อธิบายว่านักศึกษาจะมีแรงจูงใจในการเรียนรู้หากพวกเขาเชื่อว่าตนเองมีความสามารถในการเรียนรู้ (Expectancy) และมองเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ (Value) ในบริบทของมหาวิทยาลัยสงฆ์ การสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนให้เกิดการคาดการณ์ความสำเร็จและการรับรู้ถึงคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญในการเสริมสร้างแรงจูงใจ(Wigfield & Eccles, 2000)

หลักการสำคัญของทฤษฎีการคาดการณ์และการวางแผน

1) การคาดการณ์ (Expectancy):

การคาดการณ์หมายถึงความเชื่อหรือความคาดหวังของบุคคลว่าตนเองจะสามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้สำเร็จหรือไม่ ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่มีความเชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถทำคะแนนสอบสูงได้มีแนวโน้มที่จะมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่คิดว่าตนเองไม่สามารถทำได้ดี

2) คุณค่าที่ให้กับผลลัพธ์ (Value):

คุณค่าหมายถึงความสำคัญหรือความหมายที่บุคคลให้กับผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับ หากบุคคลมองว่าผลลัพธ์ที่ได้มีคุณค่าสูง เช่น มีประโยชน์หรือมีความสำคัญต่อชีวิตของตน พวกเขาก็จะมีแรงจูงใจในการกระทำสูงขึ้น ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่มองว่าการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษจะช่วยเพิ่มโอกาสในการทำงานมีแนวโน้มที่จะทุ่มเทในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

3) แรงจูงใจ = การคาดการณ์ × คุณค่า (Motivation = Expectancy × Value):

ทฤษฎีนี้เสนอว่าแรงจูงใจของบุคคลขึ้นอยู่กับทั้งการคาดการณ์และคุณค่าที่ให้กับผลลัพธ์ การคาดการณ์และคุณค่าทั้งสองมีผลต่อกันและกันในทางคูณ ดังนั้น แม้ว่าบุคคลจะมีการคาดการณ์ว่า

ตนเองสามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้สำเร็จ แต่หากผลลัพธ์ไม่มีคุณค่าแรงจูงใจก็จะต่ำ ในทางตรงกันข้าม ถ้าผลลัพธ์มีคุณค่าสูง แต่บุคคลไม่เชื่อว่าตนเองจะสามารถทำได้ แรงจูงใจก็จะต่ำเช่นกัน

สรุป ทฤษฎีการคาดการณ์และการวางแผนเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำความเข้าใจแรงจูงใจของบุคคลในการดำเนินการในสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การทำงาน หรือการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน

2.4 บริบททางวัฒนธรรมและศาสนา (Cultural and Religious Contexts)

หมายถึงสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมและศาสนาที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต ความเชื่อและการปฏิบัติของบุคคลและสังคม บริบทเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดค่านิยม บรรทัดฐานและแนวปฏิบัติที่พบในแต่ละชุมชนและสังคมทั่วโลก

2.4.1 บริบททางวัฒนธรรม (Cultural Contexts)

1) ค่านิยมและบรรทัดฐาน (Values and Norms):

ในแต่ละวัฒนธรรม ค่านิยมและบรรทัดฐานที่เป็นเอกลักษณ์มักจะกำหนดวิธีที่บุคคลประพฤติและปฏิสัมพันธ์กัน ตัวอย่างเช่น ในวัฒนธรรมเอเชีย เช่น ไทย จีน และญี่ปุ่น ค่านิยมเรื่องความเคารพต่อผู้อาวุโสมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งส่งผลให้มีการใช้คำสรรพนามสุภาพหรือการแสดงความเคารพผ่านการกระทำต่าง ๆ

2) การสื่อสารและภาษา (Communication and Language):

วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อวิธีที่ผู้คนสื่อสารทั้งทางวาจาและไม่ใช่คำพูด ตัวอย่างเช่น วัฒนธรรมบางแห่งใช้ภาษากายและการแสดงออกที่แตกต่างกันในการสื่อสารความรู้สึก เช่น การใช้การก้มศีรษะเป็นการแสดงความเคารพในวัฒนธรรมไทยหรือญี่ปุ่น

3) ประเพณีและพิธีกรรม (Traditions and Rituals):

แต่ละวัฒนธรรมมีประเพณีและพิธีกรรมที่สะท้อนถึงประวัติศาสตร์และความเชื่อของชุมชนนั้น ตัวอย่างเช่น การรดน้ำดำหัวในประเพณีสงกรานต์ของไทยเป็นการแสดงความเคารพและขอพรจากผู้ใหญ่

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยสงฆ์มีความเกี่ยวข้องกับบริบททางวัฒนธรรมและศาสนาที่มีความเฉพาะตัว(ชไมภัค เตชัสอนันต์, 2564) นักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์มักมีภูมิหลังทางศาสนาที่เข้มแข็ง ส่งผลต่อการรับรู้และทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในบางกรณี ศาสนาอาจเป็นทั้งปัจจัยสนับสนุนและอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เช่น การเชื่อมโยงระหว่างหลักธรรมทางพระพุทธศาสนากับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอาจช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน แต่ในทางกลับกัน บางประเด็นในภาษาอังกฤษอาจขัดแย้งกับความเชื่อทางศาสนา ทำให้นักศึกษาบางคนรู้สึกไม่มั่นใจในการเรียนรู้

2.4.2 บริบททางศาสนา (Religious Contexts)

1) ความเชื่อทางศาสนา (Religious Beliefs):

ความเชื่อทางศาสนามีอิทธิพลอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตและการตัดสินใจของบุคคล ตัวอย่างเช่น ในศาสนาพุทธ ความเชื่อในกฎแห่งกรรมมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตนและการตัดสินใจในการทำดีและหลีกเลี่ยงการทำบาป

2) พิธีกรรมทางศาสนา (Religious Rituals):

พิธีกรรมทางศาสนาเป็นส่วนสำคัญของชีวิตทางศาสนาและมีบทบาทในการรักษาความเชื่อและค่านิยม ตัวอย่างเช่น การบูชาพระในพุทธศาสนา หรือการละหมาดในศาสนาอิสลามเป็นพิธีกรรมที่ช่วยเชื่อมโยงบุคคลกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

3) บทบาทของศาสนาในสังคม (Role of Religion in Society): ศาสนามีบทบาทในการสร้างเอกภาพและให้ความหมายในชีวิต ตัวอย่างเช่น ในสังคมไทย ศาสนาพุทธมีบทบาทในการสร้างความสามัคคีและการเชื่อมโยงชุมชนผ่านการจัดงานบุญต่าง ๆ

บริบททางสังคม: การเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยสงฆ์ยังต้องคำนึงถึงบริบททางสังคมที่นักศึกษาเผชิญอยู่ เช่น การขาดแคลนทรัพยากรทางการเรียนการสอน การขาดแคลนครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญในภาษาอังกฤษ และการขาดโอกาสในการฝึกฝนภาษากับเจ้าของภาษา บริบททางสังคมเหล่านี้เป็นอุปสรรคที่ต้องได้รับการพิจารณาและแก้ไขอย่างจริงจัง

สรุปได้ว่า บริบททางวัฒนธรรมและศาสนามีผลต่อการพัฒนาทักษะด้านภาษา เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงออกทางวัฒนธรรมและศาสนา สำหรับนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาภาษาอังกฤษอาจไม่ได้รับความสำคัญเท่าภาษาที่ใช้ในพิธีกรรมทางศาสนา หรืออาจถูกมองว่าเป็นภาษาที่ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับวัฒนธรรมทางศาสนา

2.5 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ปัจจัยหลายประการส่งผลต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์ เช่น ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมทางการศึกษา ปัจจัยทางวัฒนธรรม และปัจจัยทางบุคคล

2.5.1 ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมทางการศึกษา

รวมถึงการขาดแคลนทรัพยากรทางการศึกษา เช่น หนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่ทันสมัย ห้องปฏิบัติการภาษา และเทคโนโลยีที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การที่มหาวิทยาลัยสงฆ์มีงบประมาณจำกัดในการจัดหาทรัพยากรเหล่านี้ส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นไปได้ยาก (Tan, 2018)

สรุปได้ว่า อุปกรณ์เครื่องมือรวมถึงเทคโนโลยีมีความจำเป็นต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง ที่มีส่วนช่วยอย่างมาก เมื่อนักศึกษาไม่

สามารถเข้าถึงบริการและไม่ได้รับการฝึกฝนที่สม่ำเสมออย่างสมัครใจ ทำให้การพัฒนาทักษะการฟังเป็นไปอย่างล่าช้า

2.5.2 ปัจจัยทางวัฒนธรรม

วัฒนธรรมที่เน้นการเรียนการสอนในเชิงศาสนาและการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่เป็นที่นิยม นักศึกษาอาจมองว่าภาษาอังกฤษไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันหรืออาชีพของตน ซึ่งทำให้ขาดแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษา (Graddol, 2020)

สรุปได้ว่า นักศึกษาไม่ได้ฝึกฝนการใช้ทักษะภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ผ่านการสื่อสารด้วยทักษะพูดและทักษะฟัง ทำให้ทักษะภาษาอังกฤษลดน้อยถอยลง

2.5.3 ปัจจัยทางบุคคล

นักศึกษาบรรพชิตบางส่วนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น มองว่าภาษาอังกฤษยาก หรือไม่จำเป็นต่อการปฏิบัติศาสนกิจ ซึ่งส่งผลให้พวกเขามีแรงจูงใจในการเรียนรู้ต่ำ (Suwannathat-Pian, 2020) รวมถึงคิดว่าเป็นเพราะทักษะความสามารถของตนเองที่ทำให้เกิดความล้มเหลว รวมถึงการขาดความหมั่นเพียรในการฝึกฝนมุ่งมั่นเรียนรู้(ชไมภัค เตชัสอนันต์, 2564)

สรุปได้ว่า ทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาขึ้นอยู่กับทัศนคติและแรงจูงใจในการศึกษาภาษาอังกฤษ ทำให้นักศึกษารู้สึกหมดหวังกับการพัฒนาและยืนยันที่จะยอมรับว่าตัวเองไม่เก่งภาษาอังกฤษ

2.6 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทมหาวิทยาลัยสงฆ์

Kirkpatrick และ Liddicoat (2017) ศึกษาถึงปัญหาในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในบริบทของมหาวิทยาลัย พบว่าในบริบทของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมักประสบกับปัญหาด้านทรัพยากรและการสนับสนุนทางการศึกษา งานวิจัยนี้ระบุว่าความท้าทายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมาจากการขาดแคลนทรัพยากร การขาดแคลนครูที่มีคุณภาพ และการขาดการสนับสนุนจากผู้บริหาร

Suwannathat-Pian (2020) ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์ในประเทศไทย พบว่าการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยสงฆ์มักเน้นไปที่วิชาศาสนาและวัฒนธรรม ทำให้นักศึกษาไม่ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร งานวิจัยนี้ยังชี้ให้เห็นว่าทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความยากลำบากในการพัฒนาทักษะภาษา

Jenkins (2019) ศึกษาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก สนับสนุนแนวคิดที่ว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมต้องการการ

ปรับปรุงวิธีการสอนให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของนักศึกษา นอกจากนี้ยังเน้นว่าการสนับสนุนจากครูและการสร้างแรงจูงใจในกลุ่มนักศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

จากการทบทวนบทความในฐานข้อมูล TCI โดยใช้คำสำคัญ “ภาษาอังกฤษ,” “นักศึกษา,” และ “มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” พบว่ามีบทความที่เกี่ยวข้องจำนวน 34 เรื่อง เนื้อหาของบทความเหล่านี้สามารถแบ่งออกเป็นหัวข้อหลัก ๆ ที่เน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษต่าง ๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อปรับปรุงทักษะของนักศึกษาที่มีวิชาเอกเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ จากคณะศึกษาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ หัวข้ออื่น ๆ เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการพูด จะเห็นได้ว่างานวิจัยที่มีอยู่จะมุ่งเน้นเพียงทักษะใดทักษะหนึ่ง ในขณะที่ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เป็นองค์รวมประกอบด้วยทั้ง 4 ทักษะ (ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน) มีจำนวน 4 เรื่อง เริ่มตั้งแต่ปี 2017 ดร. อุเทน ลาพิงค์และคณะ ทำการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาโท วิทยาเขตล้านนา (ดร.อุเทน ลาพิงค์ และคณะ, 2017) ในขณะที่มีมหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยทำการวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มนักศึกษาที่ทำการศึกษาส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ (จารุมา & ภาวัต วิสุทเธสโก แสวงดี, 2023) ส่วนมหาวชิราลงกรณ์ทำการศึกษาสภาพการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (พระครูวิศิษฐธรรโมทัยและคณะ, 2021) และ วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัยทำการศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคฤหัสถ์หญิง(พระมหาประสิทธิ์ สระทอง, 2023)

จะเห็นได้ว่า งานวิจัย ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทักษะด้านใดด้านหนึ่งให้กับนักศึกษาอย่างเฉพาะเจาะจง ส่วนผลการศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษหรือการพัฒนาที่มีอยู่ ไม่ครอบคลุมกลุ่มนักศึกษาบรรพชิตอย่างแท้จริง ดังนั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อให้ทราบสภาพปัญหาที่แท้จริง และวางแนวนโยบายในการพัฒนาได้อย่างถูกต้องตรงกับสาเหตุ

2.7 สัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและอุปสรรค.

2.7.1 สัมภาษณ์พระมหาวิโรจน์ ญาณวีโร, ดร. อดีตหัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

คำถาม: คุณสมบัติโดยรวม อีกทั้งเป้าหมายในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาบรรพชิต ที่อาจารย์ต้องการเป็นอย่างไร

ตอบ: **คุณสมบัติโดยรวมและทักษะพื้นฐาน** นักศึกษามีความสามารถในการรับรู้และวิเทศสัมพันธ์ผ่านภาษาอังกฤษในระดับเบื้องต้น โดยสามารถปรับใช้ถ้อยคำและวลีพื้นฐานเพื่อสื่อสารในกิจวัตรประจำวันได้อย่างเหมาะสม สามารถจับใจความสำคัญจากการฟังบทสนทนาที่สั้นและไม่ซับซ้อนในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตหรือประเด็นที่คุ้นเคย ในด้านการอ่านสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาทั่วไปได้ด้วยคลังคำศัพท์ที่มีอยู่พอประมาณ แม้ในด้านการเขียนจะยังปรากฏข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์อยู่บ้าง แต่ก็สามารถเรียบเรียงประโยคพื้นฐานเพื่อถ่ายทอดใจความสำคัญได้

เป้าหมายในการใช้ภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ทางวิชาการและเผยแผ่หลักธรรมคำสอนในระดับสากล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างศาสนิกชน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้วัฒนธรรมต่างแดน ตลอดจนการสื่อสารกับชาวต่างชาติในบริบทของการสืบสานศาสนกิจ เพื่อให้สามารถถ่ายทอดคุณธรรมและสันติภาพสู่สังคมโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำถาม: ทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาบรรพชิตที่เข้ามา โดยเฉพาะปี 1 มีลักษณะอย่างไร

ตอบ:ทักษะภาษาอังกฤษของพระเณรปี 1 ที่ก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยสงฆ์ จะมีลักษณะ **"เด่นไวยากรณ์บาลี แต่ด้อยการสื่อสารสากล"** เนื่องจาก 1.**พื้นฐานจากสนามหลวง (บาลี) เป็นดาบสองคม** พระเณรส่วนใหญ่จบนักธรรมและบาลีประโยค 1-2 หรือ ป.ธ. 3 มา ทำให้มีพื้นฐานการวิเคราะห์ "โครงสร้างภาษา" ที่ดีมาก แต่ในขณะเดียวกัน มักจะติดนิสัยการ **"แปลโดยพยัญชนะ"** คือพยายามหาศัพท์ภาษาอังกฤษมาวางเรียงตัวต่อตัวตามโครงสร้างภาษาไทยหรือบาลี ทำให้ประโยคภาษาอังกฤษที่เขียนออกมาดูแข็งและไม่เป็นธรรมชาติ (Broken English) **2. ความกลัวผิด (อาย)** ในบริบทความเป็นพระเมื่อต้องพูดผิดต่อหน้าโยมหรือเพื่อนพระด้วยกัน มักจะมีความประหม่าสูงกว่านักศึกษาทั่วไป เพราะเกรงจะเสียสมณสารูปหรือดูไม่สำรวม ทักษะการพูดจึงมักอยู่ในระดับ "ถามคำตอบคำ" หรือเข้าใจแต่ไม่กล้าเปล่งเสียงออกมา **3. คลังศัพท์จำกัดเฉพาะทาง** พระนักศึกษาปี 1 มักจะคุ้นเคยกับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับพุทธศาสนา (เช่น *monk, temple, meditation*) มากกว่าศัพท์ที่ใช้ในสังคมโลกจริงๆ (เช่น *inflation, environment, digital literacy*) ทำให้เวลาอ่านบทความทั่วไปจะเกิดอาการ "ติดเก้งก้าง" แม้จะเป็นประโยคสั้นๆ ก็ตาม **4. ช่องว่างระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง** พระเณรที่มาจากโรงเรียนพระปริยัติธรรมสามัญมักจะมีพื้นฐานภาษาอังกฤษดีกว่าพระที่บวชตอนโตแล้วมาต่อการศึกษาผู้ใหญ่ ทำให้ในห้องเรียนปี 1 จะมีความเหลื่อมล้ำของทักษะสูงมาก อาจารย์ผู้สอนจึงมักเจอทั้งรูปที่ "พอไปได้" กับรูปที่ "เริ่มต้นจากศูนย์" ในเวลาเดียวกัน **5. ความผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เป็นเอกลักษณ์**

มักจะมีการลืมเติม s/es, การใช้ Tense ที่ปนเปกัน และการสับสนเรื่อง Part of Speech (เช่น ใช้คำนามในตำแหน่งคำกริยา) ซึ่งเกิดจากการเทียบเคียงกับภาษาไทยเป็นหลัก โดยสรุปคือ ท่านมี **"ฉันทะ" (ความพอใจ)** ที่จะเรียน แต่อาจจะยังขาด **"ทักษะเชิงประยุกต์"** เพราะคุ้นชินกับการท่องจำมากกว่าการใช้งานจริง

คำถาม: อาจารย์คิดว่าพื้นฐานทักษะภาษาอังกฤษเดิม มีผลต่อการเรียนในระดับอุดมศึกษาหรือไม่อย่างไร

ตอบ: ในมุมมองของอาจารย์ที่คลุกคลีกับพระนักศึกษามา พื้นฐานทักษะเดิมมีผล **"อย่างมาก"** แต่มิใช่ในแง่ของสติปัญญา แต่เป็นในแง่ของ **"ความมั่นใจ"** และ **"ความเร็วในการต่อยอด"** โดยมีเหตุผลสำคัญดังนี้: **1. แรงเสียดทานทางจิตใจ (Psychological Barrier)** พระเณรที่มีทักษะเดิมในระดับ Fair User หรือพื้นฐานอ่อน มักจะเกิดความรู้สึก "ท้อ" ได้ง่ายเมื่อเจอตำราภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาที่มีความซับซ้อน ทัศนคติเดิมที่มองว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องไกลตัว หรือ "เรื่องของโลก" จะกลายเป็นกำแพงทำให้ท่านปิดกั้นการเรียนรู้ ต่างจากรูปที่มีพื้นฐานดีซึ่งจะมองว่าเป็น "เครื่องมือ" ที่สนุก **2.ภาระในการตีความ** ในระดับอุดมศึกษา เราไม่ได้เรียนแค่ "ศัพท์" แต่เรียน "เนื้อหา" (Content) เช่น ปรัชญา หรือ พุทธศาสนามหายาน **รูปที่มีพื้นฐาน:** สามารถมุ่งสมาธิไปที่การวิเคราะห์เนื้อหาได้ทันที **รูปที่พื้นฐานอ่อน:** ต้องเสียพลังงานไปกับการ "แกะศัพท์" และ "งมไวยากรณ์" ทีละตัว ทำให้เข้าใจเนื้อหาล่าช้ากว่าเพื่อน และมักจะจับประเด็นผิดพลาด พื้นฐานเดิมมีผลต่อ "จุดสตาร์ท" แต่ในระดับอุดมศึกษา **"ระเบียบวินัยในการฝึกฝน"** (วิริยะ) มีผลต่อ "เส้นชัย" มากกว่า พระอาจารย์มักจะเน้นย้ำเสมอว่า ภาษาอังกฤษก็เหมือนการท่องปาติโมกข์ หรือการต่อประโยคบาลี หากขยันฝึกฝนพื้นฐานเดิมที่น้อยก็สามารถพัฒนาขึ้นมาได้ทันกัน

คำถาม: อาจารย์คิดว่าเหตุใดทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาบรรพชิตจึงไม่ได้ผลตามที่ต้องการของกระทรวง อว.

ตอบ: ในฐานะอาจารย์ผู้สอนที่เข้าใจวิถีสงฆ์ สาเหตุที่ทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาบรรพชิตยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายของ **กระทรวง อว. (เกณฑ์มาตรฐาน B1/B2 ตามประกาศยกระดับภาษาอังกฤษ)** มีปัจจัยที่สะท้อนความเป็นจริงได้ดังนี้ **ภาระทางศาสนกิจที่ทับซ้อน** ต่างจากนักศึกษาทั่วไป พระนักศึกษามีภารกิจหลักคือการทำวัตรสวดมนต์ ศึกษาพระธรรมวินัย และสนองงานคณะสงฆ์ เวลาที่จะทุ่มเทให้กับการฝึกฝนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องจึงถูกจำกัดด้วยตารางเวลาของสมณเพศ ทำให้การพัฒนาทักษะไม่เป็นไปตามจังหวะที่หลักสูตรกำหนด **ขาดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้งานจริง** วิถีชีวิตในวัดและมหาวิทยาลัยสงฆ์ยังขาดสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้เกิดการสื่อสารภาษาอังกฤษ เมื่อก้าวออกจากห้องเรียน ท่านแทบไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเลย การเรียนจึงกลายเป็นการเรียนเพื่อ "สอบผ่าน" มากกว่าเพื่อ "สื่อสาร" ซึ่งขัดกับเป้าหมายของ อว. ที่เน้นการนำไปใช้งานได้จริง

ทั้งนี้ **กรอบการเรียนรู้แบบเดิม (Traditional Learning Paradox)**: พระนักศึกษาส่วนใหญ่คุ้นชินกับการเรียนแบบ "ท่องจำ" และ "แปลโดยพยัญชนะ" จากวิชาบาลี เมื่อต้องเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นความคล่องแคล่ว (Fluency) และความยืดหยุ่นของภาษา ท่านจึงมักจะติดอยู่กับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความกังวลว่าจะพูดผิดหลัก จนไม่กล้าสื่อสาร **ความลุ่มลึกของเนื้อหาที่ต่างกัน (Academic Gap)**: เกณฑ์ของ อว. มุ่งเน้นภาษาอังกฤษเชิงวิชาการและการสื่อสารสากล แต่นักศึกษาบรรพชิตมักจะถนัดศัพท์เฉพาะทางด้านพุทธศาสนา เมื่อต้องนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในบริบทวิชาการทั่วไปหรือประเด็นทางสังคมโลก จึงเกิดช่องว่างทางความรู้ที่ทำให้สอบวัดระดับตามมาตรฐานกลางได้ยาก **ทัศนคติเชิงวัฒนธรรม (Cultural Barriers)** บางรูปอาจมองว่าภาษาอังกฤษเป็น "วิชาทางโลก" (Secular pursuit) ที่มีความสำคัญรองจากวิชาทางธรรม. เจตคตินี้มีผลต่อแรงจูงใจในการขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองนอกเหนือจากที่เรียนในคาบ โดยรวมคือ **"มาตรฐาน อว. เป็นมาตรฐานสากล แต่บริบทพระเณรเป็นบริบทเฉพาะ"** หากไม่มีการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตและนำจุดเด่นด้านไวยากรณ์มาประยุกต์สู่การสื่อสาร การจะบรรลุเป้าหมายตามเกณฑ์ อว. จึงยังคงเป็นความท้าทายสำคัญ

คำถาม: ทางแก้ควรเป็นอย่างไร

ตอบ:ต้องใช้แนวทาง **"ทางธรรมนำทางโลก"** โดยปรับเปลี่ยนจากระบบท่องจำ เป็นระบบ **"ใช้งานจริงในสมณเพศ"ปรับหลักสูตรแบบบูรณาการ (Integrated Curriculum) ภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่:** แทนที่จะเรียนบทสนทนาทั่วไป (เช่น การจองโรงแรม) ให้เปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้ในกิจของสงฆ์ เช่น การแนะนำวัด การอธิบายหลักธรรมพื้นฐาน หรือการต้อนรับชาวต่างชาติที่มาทำบุญ เพื่อให้ท่านเห็น "ประโยชน์ที่ใช้ได้จริง" ทันที **เน้น Fluency มากกว่า Accuracy:** ในช่วงปี 1-2 ควรมุ่งเน้นให้พระนักศึกษากล้าเปล่งเสียงสื่อสารโดยไม่กังวลเรื่องไวยากรณ์ (Grammar) มากเกินไป เพื่อทลายกำแพงความกลัวผิด **สร้างระบบ "เพื่อนช่วยเพื่อน" (Peer Support System) จับคู่รูปที่มีพื้นฐานดีกับรูปที่อ่อน:** ใช้ระบบ "พี่เลี้ยง" หรือ "บัดดี้" ระหว่างพระนักศึกษาที่มีทักษะ Fair User กับรูปที่เริ่มต้นจากศูนย์ เพื่อลดความกดดันเมื่อต้องซักถามในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจ **ชมรมภาษาอังกฤษในคณะ:** สนับสนุนให้มีการตั้งวงสนทนาภาษาอังกฤษ (English Cafe) ในช่วงเวลาว่างหลังทำวัตร เพื่อสร้างความคุ้นชิน **ใช้เทคโนโลยีและสื่อการสอนสมัยใหม่ (Digital Literacy) แอปพลิเคชันและสื่อออนไลน์:** ส่งเสริมการใช้แอปฯ อย่าง Duolingo หรือการฟัง Podcast ธรรมะภาษาอังกฤษ เพื่อให้ท่านได้คุ้นเคยกับสำเนียงเจ้าของภาษาผ่านเนื้อหาที่ท่านมีความเลื่อมใสอยู่แล้ว **คลังศัพท์พุทธศาสนาสากล:** จัดทำหรือใช้คู่มือศัพท์ธรรมะที่แปลเป็นภาษาอังกฤษมาตรฐาน เพื่อเป็นสะพานเชื่อมจากความรู้เดิม (บาลี) สู่ภาษาใหม่ **การวัดผลที่สร้างกำลังใจ (Encouraging Assessment) ประเมินตามสภาพจริง:** นอกจากการสอบข้อเขียน ควรมีการสอบสัมภาษณ์หรือการจำลองสถานการณ์ เช่น "การนำชมวัดเป็นภาษาอังกฤษ" เพื่อให้ท่านเห็นความก้าวหน้าของตนเอง **สวัสดิการและแรงจูงใจ:** มหาวิทยาลัยอาจมีทุนการศึกษาหรือ

รางวัลสำหรับพระนักศึกษาที่มีพัฒนาการโดดเด่น เพื่อสร้างฉันทะ (ความพอใจ) ในการเรียน **นิมนต์พระอาจารย์ต่างชาติหรืออาสาสมัคร (Direct Exposure)** ให้นักศึกษาได้มีโอกาสสนทนากับเจ้าของภาษาจริงๆ โดยเน้นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เพื่อให้ท่านรู้สึกว่าภาษาอังกฤษคือ **"เครื่องมือเชื่อมโลก"** ไม่ใช่แค่วิชาบังคับ การแก้ที่ **"ทัศนคติ"** ให้ท่านมองว่าภาษาอังกฤษคือ **"ธรรมวุธ"** ในการเผยแผ่พระศาสนาในยุคดิจิทัล คือกุญแจสำคัญที่สุด

คำถาม: อาจารย์พึงพอใจกับทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาบรรพชิตในคณะศาสนาและปรัชญาหรือไม่

ตอบ:ในมุมมองของอาจารย์ผู้สอน หากตอบตามความสัตย์จริงคงต้องบอกว่า **“มีความพึงพอใจในความมุ่งมั่น (ฉันทะ) แต่ยังไม่พึงพอใจในผลสัมฤทธิ์เชิงทักษะ (สมรรถนะ)”** โดยมีรายละเอียดที่สะท้อนจากใจจริงดังนี้ **พึงพอใจใน "หัวใจ" ที่อยากเผยแผ่** อาจารย์ประทับใจที่พระนิสิตคณะศาสนาและปรัชญามักมีใจรักในธรรมะเป็นทุนเดิม เมื่อท่านเริ่มเห็นว่าภาษาอังกฤษสามารถนำมาใช้อธิบายปรัชญาหรือตอบคำถามฝรั่งได้ ท่านจะมีความพยายามสูงมาก ความพยายามที่จะเชื่อมโยง "หลักธรรม" เข้ากับ "ภาษาโลก" คือสิ่งที่น่าชื่นชม **ยังไม่พึงพอใจใน "ความคล่องแคล่ว" (Fluency)** แม้ท่านจะมีความรู้เรื่องศาสนาและปรัชญาที่ลึกซึ้ง แต่เมื่อต้องถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาอังกฤษ ทักษะที่มักจะอยู่ในระดับ Fair User ทำให้ความขลังหรือความลึกซึ้งของเนื้อหาลดทอนลงไป การสื่อสารยังดูติดขัด ไม่เป็นธรรมชาติ ซึ่งจุดนี้ยังห่างไกลจากเป้าหมายที่อยากให้ท่านเป็น "ธรรมทูต" ที่สื่อสารได้อย่างสง่างามในเวทีโลก**ความกังวลในเรื่อง "มาตรฐานวิชาการ"** ในคณะศาสนาและปรัชญา เราต้องการให้พระนักศึกษาอ่านคัมภีร์หรือวิทยานิพนธ์ต่างประเทศได้ แต่ในความเป็นจริง พระนักศึกษาจำนวนมากยังไม่สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลเหล่านี้ได้ด้วยตนเอง ต้องรอการแปลหรือสรุปจากอาจารย์ ซึ่งทำให้กระบวนการเรียนรู้ล่าช้าและจำกัดวงแคบอยู่เพียงตำราภาษาไทย **พึงพอใจใน "พัฒนาการ" แต่ไม่ใช่ "ผลลัพธ์สุดท้าย"** ถ้าเทียบจากวันแรกที่เข้ามา (ปี 1) จนถึงวันจบการศึกษา เห็นได้ชัดว่าท่านเก่งขึ้น แต่ถ้าถามว่าเพียงพอที่จะไป "สอบแข่งขัน" หรือ "ทำงานในระดับสากล" ตามเกณฑ์ อว. หรือไม่ ก็ต้องยอมรับว่าส่วนใหญ่ยังไปไม่ถึงจุดนั้น **สรุปคือ:** อาจารย์ **"ชื่นใจ"** ในความพยายามและจริยวัตรของท่าน แต่ยัง **"เป็นห่วง"** ในเรื่องความสามารถทางการแข่งขัน เพราะภาษาอังกฤษเปรียบเสมือนพาหนะ หากพาหนะไม่แข็งแรง แม้เนื้อหาธรรมะ (สินค้า) จะดีแค่ไหน ก็ส่งไปไม่ถึงใจคนทั้งโลก

คำถาม: อาจารย์คิดว่า หลักธรรม ใด ควรนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ตอบ:ในทางปฏิบัติ อาจารย์มองว่าหลักธรรมที่ควรนำมาใช้เป็น "เข็มทิศ" ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพระนิสิตได้ดีที่สุดคือ "อิทธิบาท 4" ครับ เพราะเป็นธรรมะแห่งความสำเร็จที่ปรับใช้กับการเรียนได้เห็นภาพชัดที่สุด ดังนี้ **ฉันทะ (ความพอใจ)** ต้องปรับใจให้ "รัก" ในภาษาอังกฤษก่อน โดย

มองว่ามันไม่ใช่ "วิชาทางโลก" ที่น่าเบื่อ แต่เป็น "ธรรมวุธ" หรือเครื่องมือสำคัญในการเผยแผ่ธรรมะสู่ชาวโลก ถ้ามีใจรัก แม้จะยากเพียงใดท่านก็จะไม่ท้อ **วิริยะ (ความเพียร)** ภาษาเป็นทักษะที่ต้องอาศัย "ความต่อเนื่อง" เหมือนการสวดมนต์ทำวัตร ต้องฝึกฝนทุกวัน (Daily Practice) ไม่ใช่เรียนแค่ในชั่วโมงเรียน การหมั่นท่องศัพท์หรือฝึกฟังบ่อยๆ คือวิริยะที่แท้จริง **จิตตะ (ความเอาใจใส่)** คือการมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่เรียน ไม่ใช่แค่ฟังให้ผ่านไป แต่ต้องสังเกตวิธีการใช้ประโยค สำเนียง และความหมายที่ซ่อนอยู่ มีความตั้งใจจริงในขณะที่ฝึกฝน **วิมังสา (การสอดส่องในเหตุผล)** คือการรู้จัก "วิเคราะห์และปรับปรุง" เมื่อใช้ผิดหรือพูดผิด ต้องหมั่นสังเกตว่าผิดตรงไหน แล้วแก้ไขให้ถูกต้อง ไม่กลัวที่จะผิด แต่ใช้ความผิดนั้นเป็นบทเรียนในการพัฒนาตนเอง

2.7.2 สัมภาษณ์นักศึกษาบรรพชิตคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

นักศึกษาที่ทำเรื่องขอจบการศึกษาแล้ว เลขทะเบียน 6310xxxxxx027

คำถาม: ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ คืออะไร

ตอบ: เนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันทำให้การใช้ไม่ต่อเนื่อง การออกสำเนียงที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก และไม่ค่อยรู้จักคำศัพท์

นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 เลขทะเบียน 6310xxxxxx002

คำถาม: ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดโดยมหาวิทยาลัยทั้งหมดกี่ครั้ง

ตอบ: เฉลี่ยปีละ 1 ครั้ง

คำถาม: อะไรที่ทำให้รู้สึกยากที่สุดในการเรียนภาษาอังกฤษ

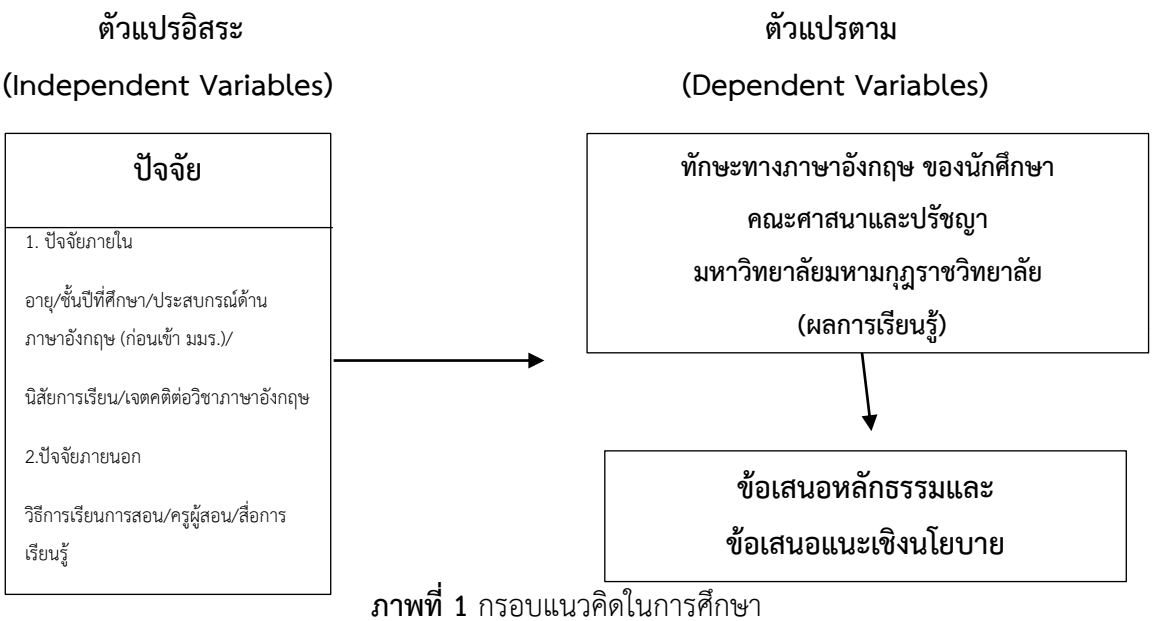
ตอบ: ไม่รู้ศัพท์ ไม่รู้พยัญชนะ ไม่รู้ออกเสียง ไม่รู้ตัวอักษรผสม ทำให้ติดขัดในการอ่านออกเสียง ผสมคำและเข้ารูปประโยค รู้สึกว่าเร็วไป

คำถาม: ได้มีโอกาสฝึก ทบทวน หลังจากหมดคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษบ้างไหม

ตอบ: ไม่มีเวลาฝึก เพราะขี้เกียจส่วนหนึ่งและต้องแบ่งเวลาไปเรียนวิชาอื่นที่น่าสนใจมากกว่า

2.8 สรุปกรอบแนวคิด

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษา “ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” ใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสม (Mixed Method) ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาสภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 3. เพื่อเสนอหลักธรรมและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยผู้วิจัยได้แบ่งวิธีดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

3.1 การวิจัยข้อมูลเชิงปริมาณ

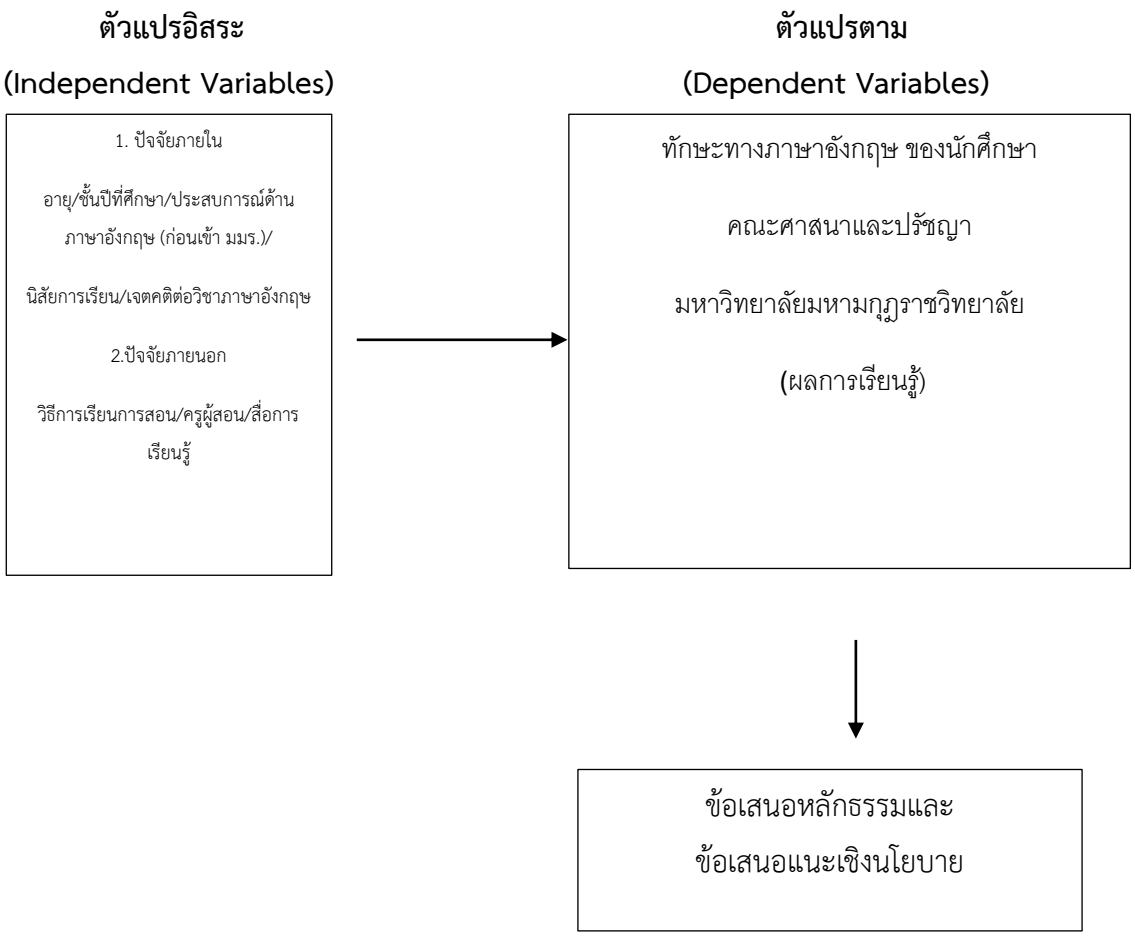
การวิจัยเชิงปริมาณเป็นการศึกษา “ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” ผู้วิจัยได้นำเอาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิด และวิธีการศึกษา ดังนี้

3.1.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยได้กำหนดตัวแปรไว้ 2 ตัวแปร ดังนี้

1) ตัวแปรต้น (Independent Variables) ได้แก่ ปัจจัยภายใน: ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย อายุ/ชั้นปีที่ศึกษา/ประสบกรณ์ด้านภาษาอังกฤษ (ก่อนเข้ามหาวิทยาลัย) นิสัยการเรียน/เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ปัจจัยภายนอก: สิ่งแวดล้อม/วิธีการเรียนการสอน/ครูผู้สอน/สื่อการเรียนรู้

2) ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (ผลการเรียนรู้)

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดในการศึกษา

3.1.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษนักศึกษาทุนการศึกษาสมเด็จพระสังฆราชเจ้า “วาสนมหาเถร” จำนวน 41 รูป/คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือก ได้แก่ (1) เป็นนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาที่เข้าร่วมโครงการ และ (2) มีข้อมูลการประเมินผลการเข้าร่วมโครงการครบถ้วนและสมบูรณ์ตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ส่งผลให้มีกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านเกณฑ์และสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติได้ จำนวน 30 รูป/คน

3.1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับบุคคล ประกอบด้วย อายุ การศึกษา ประสบการณ์ด้านภาษาอังกฤษ ก่อนเข้าศึกษาที่คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 เป็นการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย รวม 2 ด้าน คือ 1) ปัจจัยภายใน 2) ปัจจัยภายนอก (สิ่งแวดล้อม)

คำถามส่วนที่ 2 มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบ 5 รายการ ผู้วิจัยใช้แบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert's Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินดังนี้

4	หมายถึง	ใช้สม่ำเสมอ
3	หมายถึง	ใช้บ่อยๆ
2	หมายถึง	ใช้บางครั้ง
1	หมายถึง	ไม่ค่อยได้ใช้
0	หมายถึง	ไม่เคยใช้เลย

3.1.4 การตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างแบบสอบถาม และการหาคุณภาพของแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขจนสมบูรณ์เรียบร้อยแล้วไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Analysis) ความถูกต้องเหมาะสม ความครอบคลุมและข้อเสนอแนะเพื่อนำมาพัฒนาแบบสอบถามให้ถูกต้องและสมบูรณ์มากขึ้น โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามนั้นกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดคะแนนไว้ ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง ตรงกับขอบข่ายเนื้อหาตามที่ระบุไว้

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าตรงกับขอบข่ายเนื้อหาตามที่ระบุไว้

ให้คะแนน -1 หมายถึง ไม่ตรงกับขอบข่ายเนื้อหาตามที่ระบุไว้

จากนั้นหาค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยคำนวณจากสูตรต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามเพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

และ N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

โดยค่า IOC ≥ .50 หมายความว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย IOC ≤ .50 หมายความว่า ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 (ภาคผนวก ข)

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย (Index of objective congruence : IOC)

1. ดร.พันธุธัช ศรีทิพันธุ์
2. พระครูสุธีธรรมบัณฑิต, ดร.
3. อาจารย์ชนมกร ประไกร

2) นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน เพื่อนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือ โดยใช้สูตรเป็นสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของ Cronbach (Cronbach, 1947) โดยผู้วิจัยกำหนดค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .70 ขึ้นไป จึงจะถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม

3) นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองใช้และพัฒนาแก้ไขเสร็จแล้ว นำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลตามประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

4) เครื่องมือแบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัยดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณารับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3.1.5 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผ่านโปรแกรม Microsoft Excel ในการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยเสร็จสิ้นการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดที่ได้ ทำการวิเคราะห์ผลตามรายละเอียดดังนี้

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (MU-ELT) ก่อนและหลังอบรมภาษาอังกฤษในโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษนักศึกษาทุนการศึกษาสมเด็จพระสังฆราชเจ้า “วาสนมหาเถร” ที่จัด

โดยมหาวิทยาลัยมหิดล ในหลักสูตรระดับต้นและระดับกลางจำนวน 16 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง รวม48 ชั่วโมง

นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย 5 ระดับ และแปลความหมายโดยใช้เกณฑ์แปลผลตามแบบไลเคิร์ท (Likert Scale) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายความว่า มีความสามารถระดับสูงมาก

ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายความว่า มีความสามารถระดับสูง

ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายความว่า มีความสามารถระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายความว่า มีความสามารถระดับต่ำ

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายความว่า มีความสามารถระดับต่ำมาก

1.การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มนักศึกษาที่มีต่อการปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ใช้สูตรการคำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

การหาค่าเฉลี่ย

สูตร $\overline{X} = \frac{\sum X}{N}$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูล

การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*S.D.)*

สูตร $S.D. = \frac{\sqrt{N(\sum X) - (\sum x^2)}}{N(N-1)}$

เมื่อ *S.D.* แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูล

การแปลความหมายระดับระดับความคิดเห็น(ความพึงพอใจ)ของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อปัญหาและอุปสรรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษร่วมกับการอบรมภาษาอังกฤษในโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำผลคะแนนจากแบบสอบถามความคิดเห็นเทียบกับเกณฑ์ของ *Likert (Best, 1986)* แปลความหมายระดับความพึงพอใจ โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายตามระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายความว่า มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายความว่า มีความพึงพอใจในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายความว่า มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายความว่า มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายความว่า มีความพึงพอใจในระดับน้อยมาก

2. เปรียบเทียบคะแนนทดสอบภาษาอังกฤษ *MU-ELT* ก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อจำแนกปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา โดยเปรียบเทียบปัญหาและอุปสรรคในแต่ละด้าน *1)* ด้านผู้เรียน *2)* ด้านผู้สอน *3)* ด้านหลักสูตรและเนื้อหา *4)* ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน *5)* ด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้ และ *6)* ด้านบริบทและสภาพแวดล้อม โดยใช้สถิติ *t-test (Dependent Sample)*

สูตรดังนี้ $$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N\sum D - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่จะใช้พิจารณา t-distribution

∑D แทน ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคน

N แทน จำนวนนักเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมจำนวนกำลังสองของความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนแต่ละคน

df แทน N-1

3.2 การวิจัยข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิจัยข้อมูลเชิงคุณภาพมุ่งศึกษา “ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” ผู้วิจัยได้นำเอาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูล มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล การตรวจสอบข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.2.1 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

ในการสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูล มีลำดับขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังนี้

1) ทบทวนแนวคิดทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักวิชาการรวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อนำมาสร้างเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลหรือแบบสัมภาษณ์

2) นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขจนสมบูรณ์เรียบร้อยแล้วไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Analysis) ความถูกต้องเหมาะสม ความครอบคลุมและข้อเสนอแนะเพื่อนำมาพัฒนาแบบสัมภาษณ์ให้ถูกต้องและสมบูรณ์มากขึ้น

3) นำแบบสัมภาษณ์ไปปรับปรุงแก้ไขคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4) นำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (in depth interview) โดยสัมภาษณ์นักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 5 รูป/คน เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

3.2.2 ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

1) ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

2) ก่อนการสัมภาษณ์เก็บข้อมูล ผู้วิจัยชี้แจงหลักการและเหตุผลให้ผู้ถูกสัมภาษณ์รับทราบ

3) สัมภาษณ์ข้อมูล บันทึกภาพและเสียง

3.2.3 การตรวจสอบข้อมูลเชิงคุณภาพ

วิธีการตรวจสอบข้อมูลทำด้วยวิธีการแบบสามเส้า (Methodological Triangulation) โดยเริ่มเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์แล้วบันทึกไว้ มีการพิจารณา กิริยาท่าทางพฤติกรรม บรรยากาศต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูล เพื่อมาประกอบการแปลความหมาย ร่วมกับการถอดเทป และการบันทึก และมีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลโดยรูปแบบ Reviews Triangulation คือ การนำข้อมูลที่ได้กลับไปให้ผู้ให้ข้อมูลอ่าน หรือกลับไปถามผู้ให้ข้อมูลซ้ำอีก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับความเป็นจริงตามประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลมากที่สุด มีการสอบถามข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม ในคำถามเดียวกัน เพื่อเป็นการยืนยันในข้อมูลที่ได้รับว่ามีความถูกต้องกันหรือไม่ และเพื่อทำให้เชื่อมั่นได้ว่ารายงานการวิจัยมีข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ ที่มีความครอบคลุมเพียงพอในการพรรณนาวิเคราะห์และอธิบายลงข้อสรุปผลการศึกษา

3.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการจำแนกชนิดข้อมูล (Typological Analysis) จากการมีส่วนร่วมของผู้ให้สัมภาษณ์และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารหรือการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทบทวนวรรณกรรม จากข้อมูลเอกสาร วิทยานิพนธ์ ตำรา และสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ขั้นตอนที่ 2 เก็บข้อมูลแบบสอบถามสำรวจสภาพปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตามวัตถุประสงค์ที่ 1

ขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำแนกตามลักษณะกลุ่มตัวอย่างตามวัตถุประสงค์ที่ 1

ขั้นตอนที่ 4 เก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตามวัตถุประสงค์ที่ 2

ขั้นตอนที่ 5 วิเคราะห์สภาพปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตามวัตถุประสงค์ที่ 2

ขั้นตอนที่ 6 วิเคราะห์แนวทางเพื่อนำเสนอหลักธรรมและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตามวัตถุประสงค์ที่ 3

ขั้นตอนที่ 7 นำเสนอแนวทางเพื่อนำเสนอหลักธรรมและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตามวัตถุประสงค์ที่ 3

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” มีประเด็นที่นำเสนอ ดังนี้

4.1 ศึกษาสภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

4.2 ศึกษาสภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

4.3 นำเสนอหลักธรรมและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์

4.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนในโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาทุน “วาสนมหาเถร”

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมโครงการพัฒนาฯ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้ นำข้อมูลผลการทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษ Mahidol University English Language Test: Paper-based Examination (MU-ELT:PBE) รอบ 4/2566 ในวันเสาร์ที่ 16 ธันวาคม 2566 เวลา 10.00-12.00 น. เมื่อได้คะแนนผลการทดสอบในวันที่ 26 ธันวาคม 2566 แล้ว ผู้รับผิดชอบโครงการฯ ได้จัดแบ่งนักศึกษาตามระดับคะแนน MU-ELT เป็นระดับต้นและระดับกลาง เพื่อเข้ารับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม 2567 – 8 สิงหาคม 2567 และเข้าทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาอังกฤษ MU-ELT อีกครั้งในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568

ผู้วิจัยไม่ได้ใช้ข้อมูลของผู้เข้าร่วมโครงการทั้งหมด ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะข้อมูลของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานวิจัยเท่านั้น ข้อมูลของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ที่เข้าร่วมทดสอบไม่ได้ถูกนำมาวิเคราะห์

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการร่วมโครงการฯ พบว่า คะแนน MU-ELT ของนักศึกษาต่ำลงหลังจากที่เข้าเรียนในโครงการฯ ผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนน MU-ELT ก่อนและหลังเข้าร่วมโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

หมวดคะแนน MU-ELT	ก่อนเรียน 16 ธค 66		หลังเรียน 5 กพ 68		ค่าความต่าง	t	Sig
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	D		
Listening (75)	23.68	9.4	19.37	12.06	-4.31	-2.07	
Reading (75)	23.32	9.21	18.58	10.79	-4.77	-2.25	
Total (150)	47	17.7	37.95	22.08	-9.05	-2.28	

จากตาราง 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยทั้งสองด้าน (การฟังและการอ่าน) ลดลง หลังจากได้เข้าร่วมโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษแสดงว่าการจัดโครงการไม่มีผลในการพัฒนาทักษะให้กับนักศึกษา

จากตารางสรุปได้ว่า การเข้าร่วมโครงการไม่มีผลต่อทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ว่า การจัดอบรมภาษาอังกฤษ ไม่มีผลต่อทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา

4.2 ความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

แบ่งเป็น 6 ตาราง(แต่ละด้านตามแบบสอบถาม)

รายการประเมิณ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเห็น
ด้านผู้เรียน	8.5	3.42	เห็นด้วยอย่างมาก
ด้านผู้สอน	11.25	0.96	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด
ด้านหลักสูตรและเนื้อหา	9.33	2.08	เห็นด้วยอย่างมาก
ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน	11	1.73	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด
ด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้	9	3.46	เห็นด้วย
ด้านบริบทและสภาพแวดล้อม	15.33	1.53	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด

ตารางที่ 2 ความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ด้านผู้เรียน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเห็น
นักศึกษาขาดพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษจากระดับการศึกษาก่อนหน้า	0.30	2.97	เห็นด้วย
นักศึกษามีความวิตกกังวลหรือขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ	0.33	4.83	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด
นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	0.36	3.22	เห็นด้วยอย่างมาก
นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการศึกษาในสาขาศาสนาและปรัชญา	0.33	3.21	ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อด้านผู้เรียน พบว่า มีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกันในแต่ละด้านย่อย ขึ้นอยู่กับรายละเอียด โดยนักศึกษาเห็นด้วยอย่างมากที่สุดกับความวิตกกังวลหรือขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ($\bar{X}$ =0.33, S.D. =4.83) ในขณะที่นักศึกษาไม่เห็นด้วยอย่างมากในเรื่องการไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการศึกษาในสาขาศาสนาและปรัชญา ($\bar{X}$ =0.33, S.D. =3.21) ทั้งนี้นักศึกษาเห็นด้วยอย่างมากกับการขาดแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ($\bar{X}$ =0.36, S.D. =3.22) รวมถึงนักศึกษาเห็นด้วยกับการขาดพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษจากระดับการศึกษาก่อนหน้า($\bar{X}$ =0.03, S.D. =2.97) นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มที่มีต่อด้านผู้เรียน คือ

“รู้สึกเขินอายเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษต่อหน้าคนรู้จัก กลัวจะออกเสียงผิด ใช้คำผิด” (นักศึกษา ก)

“รอบตัวมีแต่ผู้ใช้ภาษาไทย ไม่รู้จะฝึกฝนไปเพื่ออะไร” (นักศึกษา ง)

ตารางที่ 3 ความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ด้านผู้สอน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเห็น
ผู้สอนมีเวลาไม่เพียงพอในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างทั่วถึง	0.36	5.27	เห็นด้วย
ผู้สอนขาดการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน	0.36	3.78	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด
ผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเชิงปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง	0.39	5.13	เห็นด้วย
ผู้สอนขาดบุคลิกภาพและแรงสนับสนุนต่อผู้เรียน	0.36	3.21	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาด้านผู้สอน พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยอย่างมากที่สุด เมื่อผู้สอนขาดการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน ($\bar{X}$ =0.36, S.D. =3.78) รวมถึงการที่ผู้สอนขาดบุคลิกภาพและแรงสนับสนุนต่อผู้เรียน($\bar{X}$ =0.36, S.D. =3.21) อีกทั้งเห็นด้วยที่ผู้สอนมีเวลาไม่เพียงพอในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างทั่วถึง ($\bar{X}$ =0.36, S.D. =3.78) และผู้สอนไม่สามารถจัด/ออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเชิงปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง ($\bar{X}$ =0.39, S.D. =5.13)

นักศึกษาได้แสดงความเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ ผู้สอนมีวิธีการสอนเป็นของตนเอง นักศึกษาที่ตามทันและเข้าใจระเบียบแบบแผนวิธีการสอน จะตามทันเข้าใจและพัฒนาทักษะได้ ในขณะที่กลุ่มนักศึกษาที่ไม่เข้าใจ หากยกมือถามได้รับคำตอบเป็นภาษาอังกฤษว่า “Are you sure?” This is very easy. (นักศึกษา จ)

ตารางที่ 4 ความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเห็น
เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับบริบทของคณะศาสนาและปรัชญา	0.30	2.97	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด
หลักสูตรภาษาอังกฤษมีความยากหรือง่ายเกินกว่าระดับความสามารถของนักศึกษา	0.33	3.78	เห็นด้วยอย่างมาก
จำนวนหน่วยกิตหรือชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทักษะ	0.30	3.29	เห็นด้วยอย่างมาก

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน พบว่า มีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกันในแต่ละด้านย่อย ขึ้นอยู่กับรายละเอียด โดยนักศึกษาเห็นด้วยอย่างมากที่สุด เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับบริบทของคณะศาสนาและปรัชญา($\bar{X}$ =0.30, S.D. =2.97) ทั้งนี้เห็นด้วยอย่างมากที่หลักสูตรภาษาอังกฤษไม่ตรงกับระดับความสามารถของนักศึกษา ($\bar{X}$ =0.33, S.D. =3.78) และจำนวนหน่วยกิตหรือชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$ =0.30, S.D. =3.29) นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มที่มีต่อวิธีการจัดการเรียนการสอน คือ

“เป็นคนต่างจังหวัด ไม่เข้าใจฉาก บทสนทนา เหตุการณ์เนื้อหาที่เอามาสอน” (นักศึกษา ข)

“ระดับความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในชั้นเรียนมีความแตกต่างกันมาก จึงง่ายไปสำหรับคนที่มีพื้นฐานมาแล้ว (เรียนสามัญมาก่อน) กับ ยากไปสำหรับคนที่มีพื้นฐานไม่ค่อยดี” (นักศึกษา ค)

ตารางที่ 5 ความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ด้านหลักสูตรและเนื้อหา

รายการประเมิณ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเห็น
การเรียนการสอนเน้นทฤษฎีมากกว่าการฝึกใช้ภาษาอังกฤษจริง	0.39	4.77	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด
ขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างสมดุล	0.33	4.83	เห็นด้วยอย่างมาก
การจัดการเรียนการสอนไม่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมของนักศึกษา	0.33	5.18	เห็นด้วยค่อนมาก

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อด้านหลักสูตรและเนื้อหา พบว่า มีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกันในแต่ละด้านย่อย ขึ้นอยู่กับรายละเอียด โดยนักศึกษาเห็นด้วยอย่างมากที่สุด การเรียนการสอนเน้นทฤษฎีมากกว่าการฝึกใช้ภาษาอังกฤษจริง ($\bar{X}$ =0.39, S.D. =4.77) ทั้งนี้เห็นด้วยอย่างมากที่หลักสูตรขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างสมดุล ($\bar{X}$ =0.33, S.D. =4.83) และการจัดการเรียนการสอนไม่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมของนักศึกษา ($\bar{X}$ =0.33, S.D. =5.18) นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มที่มีต่อด้านหลักสูตรและเนื้อหา คือ

“เรียนตามที่กำหนดในเอกสาร/หนังสือประกอบการเรียนการสอน” (นักศึกษา ข)

“ฝึกแค่ในห้องเรียน หมดชั่วโมงก็ลืมแล้ว” (นักศึกษา ง)

ตารางที่ 6 ความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเห็น
สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความล้าสมัยหรือไม่น่าสนใจ	0.33	2.86	เห็นด้วย
นักศึกษาไม่สามารถเข้าถึงสื่อหรือแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างเพียงพอ	0.33	3.21	เห็นด้วย
ขาดการใช้เทคโนโลยีหรือสื่อดิจิทัลในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	0.30	3.04	เห็นด้วยอย่างมาก

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้ พบว่า มีนักศึกษาเห็นด้วยอย่างมากที่สุด ขาดการใช้เทคโนโลยีหรือสื่อดิจิทัลในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$ =0.30, S.D. =3.04) ทั้งนี้เห็นด้วยสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความล้าหลังหรือไม่น่าสนใจ ($\bar{X}$ =0.33, S.D. =2.86) และนักศึกษาไม่สามารถเข้าถึงสื่อหรือแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างเพียงพอ ($\bar{X}$ =0.33, S.D. =3.21) นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มที่มีต่อด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้ คือ

“ไม่มีสัญญาณเครือข่าย (อินเตอร์เน็ท) ในตึกเรียน เมื่อ อ. ให้ทำกิจกรรมออนไลน์จะไม่ได้เข้าร่วม” (นักศึกษา ค)

“บางสื่อ ต้องเปิดผ่าน จอคอมพิวเตอร์ ถ้าเปิดผ่านมือถือจะดูยากมาก” (นักศึกษา จ)

ตารางที่ 7 ความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ด้านบริบทและสภาพแวดล้อม

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเห็น
สภาพแวดล้อมในคณะไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	0.42	6.47	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด
นักศึกษามีโอกาสน้อยในการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน	0.45	5.94	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด
ภาระด้านการเรียนวิชาอื่นหรือกิจกรรมทางศาสนาส่งผลต่อการฝึกภาษาอังกฤษ	0.52	6.50	เห็นด้วยอย่างมากที่สุด

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อด้านบริบทและสภาพแวดล้อม พบว่า มีนักศึกษาเห็นด้วยอย่างมากที่สุดในทุกรายละเอียดดังนี้ สภาพแวดล้อมในคณะไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ($\bar{X}$ =0.42, S.D. =6.47) มีโอกาสน้อยในการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ($\bar{X}$ =0.45, S.D. =5.94) และภาระด้านการเรียนวิชาอื่นหรือกิจกรรมทางศาสนาส่งผลต่อการฝึกภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$ =0.52, S.D. =6.50) นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มที่มีต่อด้านบริบทและสภาพแวดล้อม คือ

“กิจกรรมของคณะและมหาวิทยาลัยมีค่อนข้างเยอะ และจำเป็นต้องเข้าร่วม ทำให้ต้องยกเลิกชั้นเรียน รวมถึง ต้องรักษาเกรดเพื่อจะได้รับทุนการศึกษาในเทอมถัดไป ต้องเฉลี่ยเวลาไปให้กับวิชาอื่น ๆ ด้วย” (นักศึกษา ค)

“กลับวัด ต้องช่วยงานที่วัด เกรงใจเจ้าอาวาส ท่านอนุญาตให้มาเรียนและอยู่หอแล้ว” (นักศึกษา ง)

4.3 สภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลจากบทสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 รูป

สรุปได้ว่า สภาพปัญหาที่พบในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีหลายประการ ส่งผลต่อการเรียนรู้ ทักษะ และแรงจูงใจ ปัญหาหลักๆ ที่พบ เช่น วิธีการสอนที่เน้นการบรรยาย จด ท่อง ขาดการสอนเชิงรุก ไม่มีกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ สื่อการสอนที่ขาดสื่อที่ทันสมัย น่าสนใจ ดึงดูดความสนใจผู้เรียน นักศึกษาไม่มีแรงจูงใจเรียนด้วยความจำใจ ขาดแรงจูงใจ ไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน ว่าเรียนไปแล้วจะนำไปใช้ในการทำงานในอนาคตได้อย่างไร คำศัพท์บางคำมีความหมายลึกซึ้ง เข้าใจยาก มีความหมายคล้ายคลึงและมีความแตกต่างกันและบางครั้ง เวลาเรียนไม่เพียงพอขาดความต่อเนื่องในการเรียนจึงทำให้การเรียนรู้ล่าช้าไม่ทันเพื่อน เมื่อไม่ทันเพื่อนเกิดความขี้เกียจ ท้อแท้ไม่อยากจะเรียนต่อ แนวทางแก้ไข คือ พัฒนาวิธีการสอนใหม่ ใช้สื่อการสอนที่ทันสมัย น่าสนใจ ดึงดูดความสนใจผู้เรียนที่เน้นการสอนเชิงรุก ผู้เรียนมีส่วนร่วม กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้จัดทำสื่อการสอนที่หลากหลาย ครอบคลุม ใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วย มีการสนับสนุนการเรียนรู้จัดอบรมครูผู้สอน จัดหาทุนการศึกษา แล้วสร้างแรงจูงใจโดยการอธิบายความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์ที่เชื่อมโยงกับการนำไปใช้จริงแล้วให้นักศึกษาตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน สุดท้ายคือพัฒนาระบบการวัดผล ประเมินผล ปรับหลักสูตร ส่งเสริมความร่วมมือจากทุกภาคส่วน

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาสภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2) เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 3) เพื่อเสนอหลักธรรมและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย เป็นการวิจัยผสมทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 30 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่, ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผลการวิเคราะห์สภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สามารถสรุปได้ดังนี้

นักศึกษามีความสามารถภาษาอังกฤษจากการเข้ารับการทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาอังกฤษ MU-ELT แบ่งเป็นทักษะการฟัง (Listening Test) มีค่าเฉลี่ยที่ $\overline{X}$ =24 คะแนน จากคะแนนเต็ม 75 คะแนน และค่าเฉลี่ยทักษะการอ่าน (Reading Test) $\overline{X}$ =23 คะแนน จากคะแนนเต็ม 75 คะแนน โดยคะแนนรวม (Total score)) $\overline{X}$ =47 คะแนน จากคะแนนรวม 150 คะแนน

5.1.2 ผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data Analysis) จากโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษนักศึกษาทุนการศึกษาสมเด็จพระสังฆราชเจ้า “วาสนมหาเถร” ที่เข้าทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษ Mahidol University English Language Test: Paper-based Examination (MU-ELT:PBE) รอบ 4/2566 ในวันเสาร์ที่ 16 ธันวาคม 2566 เวลา 10.00-12.00 น. เมื่อได้คะแนนผลการทดสอบในวันที่ 26 ธันวาคม 2566 แล้ว ผู้รับผิดชอบโครงการฯ ได้จัดแบ่งนักศึกษาตามระดับ

คะแนน MU-ELT เป็นระดับต้นและระดับกลาง เพื่อเข้ารับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม 2567 – 8 สิงหาคม 2567 และเข้าทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาอังกฤษ MU-ELT อีกครั้งในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568

ผู้วิจัยไม่ได้ใช้ข้อมูลผลการทดสอบ MU-ELT:PBE ของผู้เข้าร่วมโครงการทั้งหมด ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะข้อมูลของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานวิจัยเท่านั้น ข้อมูลของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ไม่ได้ถูกนำมาวิเคราะห์

ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญาที่เข้าร่วมโครงการ โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือก ได้แก่ (1) เข้าร่วมกิจกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของระยะเวลาดำเนินโครงการ และ (2) มีข้อมูลการประเมินก่อนและหลังการเข้าร่วมโครงการครบถ้วน ส่งผลให้มีกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านเกณฑ์และสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ จำนวน 30 รูป/คน

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการร่วมโครงการฯ พบว่า คะแนน MU-ELT ของนักศึกษาต่ำลงหลังจากที่เข้าเรียนในโครงการฯ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาสภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ผ่านแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ โดยความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 6 ด้านได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านหลักสูตรและเนื้อหา ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้ และด้านบริบทและสภาพแวดล้อม

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า สภาพทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยการอ้างอิงผลการแปลระดับคะแนน MU-ELT ที่ 43-55 คะแนน คือ ระดับภาษาอังกฤษพอใช้ (Fair User) “มีความสามารถในการทำความเข้าใจและสื่อสารด้วยประโยคพื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี สามารถจับใจความจากการฟังบทสนทนาสั้นๆ ที่ไม่ซับซ้อนในหัวข้อที่คุ้นเคย รวมถึงสามารถอ่านและทำความเข้าใจข้อความทั่วไปได้ด้วยคลังคำศัพท์ที่มีอยู่พอสมควร ในด้านการเขียนสามารถถ่ายทอดเป็นประโยคพื้นฐานได้ แต่ยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ที่ผิดเพี้ยนไปจากหลักเกณฑ์อยู่บ้าง”

จากคะแนนดังกล่าว ได้มีการจัดโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา ภายใต้ชื่อโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษนักศึกษาทุนการศึกษาสมเด็จพระสังฆราชเจ้า “วาสนมหาเถร” โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 ระดับชั้น ได้แก่ English for Beginner (A1 Level) และ English for Intermediate Level (A2 Level) มีการเรียนการสอนทั้งหมด 16 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง

จากผลการวิจัยข้อที่ 2 พบว่า สภาพปัญหาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา ไม่ได้เกิดจากการเข้าร่วมโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพราะคะแนนเฉลี่ยทั้งสองด้าน (การฟังและการอ่าน) ลดลง 9 คะแนนจากเดิมหรือเทียบเท่ากับ 19% แสดงว่าการจัดโครงการอบรมไม่มีผลในการพัฒนาทักษะให้กับนักศึกษา

สรุปได้ว่า การเข้าร่วมโครงการไม่มีผลต่อทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ว่า การจัดอบรมภาษาอังกฤษ ไม่มีผลต่อทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา

นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นผ่านแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ถึงปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยสามารถอภิปรายในแต่ละด้านดังนี้

1.ด้านผู้เรียน นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับมาก($\bar{X}$ = 0.36, S.D.=4.82) รวมถึงมีความกังวลใจในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด($\bar{X}$ = 0.33, S.D.=4.33)

2. ด้านผู้สอน ผู้สอนขาดการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับมากที่สุด($\bar{X}$ = 0.36, S.D.=2.78) และผู้สอนมีเวลาไม่เพียงพอในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างทั่วถึง ($\bar{X}$ = 0.36, S.D.=5.27)

3.ด้านหลักสูตรและเนื้อหา เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับบริบทของคณะศาสนาและปรัชญา ($\bar{X}$ = 0.30, S.D.=2.97) นักศึกษาไม่เข้าใจตัวอย่างประกอบหรือเนื้อหาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน

4.ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน การเรียนการสอนเน้นทฤษฎีมากกว่าการฝึกใช้ภาษาอังกฤษจริง ($\bar{X}$ = 0.39, S.D.=4.77) ขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างสมดุล ($\bar{X}$ = 0.33, S.D.=4.83)

5.ด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความล้าสมัยหรือไม่น่าสนใจ ($\bar{X}$ = 0.33, S.D.=2.86) ขาดการใช้เทคโนโลยีหรือสื่อดิจิทัลในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$ = 0.33, S.D.=3.03)

6.ด้านบริบทและสภาพแวดล้อม ภาระด้านการเรียนวิชาอื่นหรือกิจกรรมทางศาสนาส่งผลต่อการฝึกภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$ = 0.42, S.D.=6.45) นักศึกษามีโอกาสน้อยในการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ($\bar{X}$ = 0.52, S.D.=6.50) สภาพแวดล้อมในคณะไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน($\bar{X}$ = 0.45, S.D.=5.94)

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.การบูรณาการหลักสูตร: มหาวิทยาลัยควรปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษให้มีความสอดคล้องกับบริบททางสมณเพศ โดยมุ่งเน้นทักษะภาษาอังกฤษเชิงประยุกต์เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา (English for Buddhism) เพื่อสร้างแรงจูงใจและเห็นคุณค่าในการนำไปใช้งานจริง

2.การยกระดับเกณฑ์มาตรฐาน: ควรมีการกำหนดเกณฑ์วัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับมาตรฐาน อว. แต่ปรับเปลี่ยนรูปแบบการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เช่น การสาธิตศาสนกิจเป็นภาษาอังกฤษ

5.3.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1.การสร้างสิ่งแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ (Learning Environment): จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือกิจกรรมชมรม เพื่อเพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จำลอง ลดอุปสรรคด้านความกังวลในการสื่อสาร (Language Anxiety)

2.การพัฒนาสื่อการเรียนรู้นวัตกรรม: ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและแอปพลิเคชันคลังศัพท์เฉพาะทางด้านศาสนาและปรัชญา เพื่อช่วยลดภาระทางพุทธิปัญญา (Cognitive Load) ในการแปลความหมายจากแหล่งข้อมูลสากล

3.การส่งเสริมทัศนคติและแรงจูงใจ: จัดกิจกรรมเสริมสร้างทัศนคติเชิงบวก โดยใช้ต้นแบบ (Role Model) จากพระธรรมทูตที่มีทักษะภาษาอังกฤษดี เพื่อให้พระนิสิตเห็นความสำคัญของภาษาในฐานะเครื่องมือสืบสานศาสนกิจระดับนานาชาติ

5.3.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเปรียบเทียบรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเชิงพุทธประยุกต์กับรูปแบบดั้งเดิม เพื่อพัฒนาโมเดลการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงสุดสำหรับบรรพชิต

2.ศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาบรรพชิต โดยเฉพาะในด้านความมั่นใจและการลดช่องว่างทางทักษะระหว่างพระนิสิตที่มีพื้นฐานต่างกัน

บรรณานุกรม

กระทรวงสาธารณสุขกรมสุขภาพจิต. (2544). *คู่มือฝึกอบรมแบบมีส่วนร่วม.* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร : วงศ์กมล โปรดักชั่น จำกัด.

กันยา สุวรรณแสง. (2542). *จิตวิทยาทั่วไป*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). (หน้า71). กรุงเทพมหานคร อักษรพิทยา.

กันยา สุวรรณแสง. (2544). *จิตวิทยาทั่วไป.* พิมพ์ครั้งที่5. กรุงเทพฯ : รวมสาร์น. หน้า 66

กรมวิชาการ.กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). *ความคิดสร้างสรรค์หลักการทฤษฎีการเรียนการสอนการวัดผลประเมินผล*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). (หน้า 81). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภา.

กุลิสรา จิตรชญาวณิช (2562*). การจัดการเรียนรู้.* (หน้า16)กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เฉลา ประเสริฐสังข์. (2544). *จิตวิทยาการเรียนการสอน.* (หน้า76). จันทบุรี : คณะครุศาสตร์, สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี.

ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2540). *การบริหารการศึกษา.* (หน้า25). กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริม.

จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ. (2547). *จิตวิทยาทั่วไป.* (พิมพ์ครั้งที่4). (หน้า110). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

..... (2547). *จิตวิทยาทั่วไป.* (พิมพ์ครั้งที่4). (หน้า34). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

..... (2547). *จิตวิทยาทั่วไป.* (พิมพ์ครั้งที่4). (หน้า90). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จารุมา, บ., & (ภาวัต วิสุทเธสโก แสวงดี), พ. (2023). การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ มหาวิทยาลัยมหากุฏราชวิทยาลัย. *วารสารมหาจุฬาวิชาการ*, *10*(2), 269–284.

จำเนียร ช่วงโชติ. (2532). *จิตวิทยาการรับรู้และการเรียนรู้*. (พิมพ์ครั้งที่7). (หน้า118.). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ใจชนก ภาคอัต. (2555). *การรับรู้และการมีส่วนร่วมของบุคลากรสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ในการพัฒนาคุณภาพสถาบันสู่ความเป็นเลิศ ตามเกณฑ์รางวัล คุณภาพแห่งชาติ*. (หน้า88). กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ชไมภัค เตชัสอนันต์. (2564). *จิตวิทยาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ* (Psychology for English Language Learners and Teachers . (หน้า 93)กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เทพพนม เมืองแมน และ สวิง สุวรรณ. (2540). *พฤติกรรมขององค์การ.* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ฉบับปรับปรุงใหม่. (หน้า16). กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

นิพนธ์ จิตต์ภักดี. (2523). *การสอนแบบสร้างสรรค์*. ประชากรศึกษา.

บรรยงค์ โตจินดา. (2543). *องค์การและการจัดการ*. (หน้า45). กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

เบญจมาศ อยู่เป็นแก้ว. (2562). *การสอนแบบบูรณาการ*. (หน้า19). กรุงเทพมหานคร : ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้.

บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2556). *ทฤษฎีและการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ (*Theories and Development of Instructional Model) (พิมพ์ครั้งที่ 2). (หน้า31) กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เอส. พริ้นติ้งไทย แฟคตอรี่ .

บุญเหลือ ทองอยู่. (2521). ความคิดสร้างสรรค์. มิตรครู.

พระครูวิศิษฐธรรโมทัยและคณะ. (2564). การศึกษาสภาพการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ในโรงเรียนมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย. *วารสารนิสิตวัง*, *23*(1), 1–11

พระมหาประสิทธิ์ สระทอง. (2566). การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย. *วารสารวิชาการสิรินธรปริทรรศน์*, *1*(24).

รัจรี นพเกตุ. (2540). *จิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้.* (หน้า112). กรุงเทพฯ : ประกายพรึก.

ลักขณา สริวัฒน์. (2549). *การคิด.* (หน้า15). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

วิรุณ ตั้งเจริญ. (2539). *ศิลปศึกษา.* (พิมพ์ครั้งที่ 2). (หน้า 197). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

วิเชียร วิทยุอดม. (2547). *พฤติกรรมองค์การ.* (หน้า83). กรุงเทพฯ : ธีระฟิลม์และไซเท็กซ์.

วิภาพร มาพบสุข. (2540). *จิตวิทยาทั่วไป.* กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2564). *จิตวิทยาการศึกษา.* (หน้า100). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา.* พิมพ์ครั้งที่5. (หน้า79) กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยเส็ง.

สมใจ ปราบพล. (2544). *การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในการสอนแบบทักษะชีวิตแบบมีส่วนร่วม.* (หน้า 12). กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2543). *การนิเทศเพื่อส่งเสริมระบบการประกันคุณภาพภายในโรงเรียน.* (หน้า73). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.

อารี พันธ์มณี. (2561). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน.* (หน้า81). กรุงเทพฯ : ใยใหมครีเอทีฟกรุ๊ป.

อารี รังสินันท์. (2532. ข.). *การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนวัยรุ่น*. (หน้า 497). ในเอกสารการสอนชุดวิชา พฤติกรรมวัยรุ่นหน่วยที่ 11, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

..... (2527). *ความคิดสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ : ธนกิจการพิมพ์.

อุเทน ลาพิงค์ และคณะ. (2560). ปัญหาการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการศึกษาวิชาการทางพระพุทธศาสนา ของนักศึกษาในระดับปริญญาโท คณะพุทธศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา. *วารสารวิชาการธรรมทรรศน์*, *17*(1).

Alison Mackey. (2016). *Input, Interaction, and Corrective Feedback in L2 Learning (second)*. London: Oxford University Press.

Anderson, J. R. (1983). *The Architecture of Cognition*: Harvard University Press.

Atkinson, R. C., & Shiffrin, R. M. (1968). Human Memory: A Proposed System and its Control Processes. In K. W. Spence & J. T. Spence (Eds.), *The Psychology of Learning and Motivation* (Vol. *2,* pp. 89-195): Academic Press.

Divito Altred. (1971). *Recognized Assessing Creativity Developing Teacher Competencies*. Englewood Cliffs. New Jersey : Prentice-Hall Inc.

Gass, S. M., & Mackey, A. (2007). *Input, interaction, and output in second language acquisition.*

VanPatten & J. Williams (Eds.), *Theories in second language acquisition* (pp. 175-199).

Graddol, D. (2020). *English Next: Why Global English May Mean the End of 'English as a Foreign Language'*: British Council.

Guilford. J.P. (1967). *The Nature of Human Intelligence*. (p55). New York : McGraw-Hill Book Co.

..... (1956). *Structure of Intellect Psychological*. (p5). New York : McGraw-Hill Book Co.

Jenkins, J. (2019). *The Phonology of English as an International Language*: Oxford University Press.

Kirkpatrick, A., & Liddicoat, A. J. (2017). *Language Education Policy and Practice in Southeast Asia*: Routledge.

Long, M. H. (1996). *The role of the linguistic environment in second language acquisition*. In W. C.

Ritchie & T. K. Bhatia (Eds.), *Handbook of second language acquisition* (pp. 413-468).San Diego, CA: Academic Press.

Mackey, A. (2012). *Input, Interaction, and Corrective Feedback in L2* Learning: Oxford University Press.

Mayer, R. E. (2002*). Multimedia Learning*. Cambridge University Press.

Houston. Robert W. and other. (1972). *Developing Instruction Modules*. College of Education Taxas : University of Houston

Ornstein C., A., & Hunkins P., F. (2018). *Curriculum: Foundations, Principles, and Issues* (seventh). Pearson Global Edition.

Piaget, J. (1970). *Genetic Epistemology*: Columbia University Press.

Robbins. S. P. 1998). (*Organizational behavior : Concepts. controversies. applications (7th ed.).* (p79). Englewood Cliffs. NJ: Prentice-Hall.

Robinson Peter. (2001). *Cognition and Second Language Instruction*. Cambridge University Press.

Suwannathat-Pian, K. (2020). *Buddhist Education in Thailand*: Continuity and Evolution of a System: Buddhist Studies Review.

Sweller, J., Ayres, P., & Kalyuga, S. (2011). *Cognitive Load Theory*. Springer.

Tan, M. (2018). *English in Southeast Asia: Features, Policy and Language in Use*: John Benjamins Publishing Company.

Vanpatten Bill, & Williams Jessica. (2008). *Theories in Second Language Acquisition: An Introduction*. Routledge.

Wigfield, A., & Eccles, J. S. (2000). Expectancy–Value Theory of Achievement Motivation. *Contemporary Educational Psychology*, *25*(1), 68–81.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ

1.ดร.พันธุธัช ศรีทิพันธุ์

วุฒิการศึกษา ปร.ด. การวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา

ตำแหน่ง อาจารย์

สาขาวิชา การบริหารการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2. พระครูสุธีธรรมบัณฑิต, ดร.

วุฒิการศึกษา พธ.ด. พระพุทธศาสนา

ตำแหน่ง อาจารย์/ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครสวรรค์

3. อาจารย์ชนมกร ประไกร

วุฒิการศึกษา M.A. (Linguistics)

ตำแหน่ง อาจารย์

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ข ผลการพิจารณาเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ

ค่าดัชนีวัดความสอดคล้อง IOC ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
1.ด้านผู้เรียน					
1.1นักศึกษาขาดพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษจากระดับการศึกษาก่อนหน้า	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
1.2นักศึกษามีความวิตกกังวลหรือขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
1.3นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
1.4นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการศึกษาในสาขาศาสนาและปรัชญา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.ด้านผู้สอน					
2.1 ผู้สอนมีเวลาไม่เพียงพอในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างทั่วถึง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.2 ผู้สอนขาดการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.3ผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเชิงปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.4 ผู้สอนขาดบุคลิกภาพและแรงสนับสนุนต่อผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.ด้านหลักสูตรและเนื้อหา					
3.1เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับบริบทของคณะศาสนาและปรัชญา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.2หลักสูตรภาษาอังกฤษมีความยากหรือง่ายเกินกว่าระดับความสามารถของนักศึกษา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

3.3จำนวนหน่วยกิตหรือชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทักษะ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน					
4.1การเรียนการสอนเน้นทฤษฎีมากกว่าการฝึกใช้ภาษาอังกฤษจริง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.2ขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างสมดุล	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.3การจัดการเรียนการสอนไม่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมของนักศึกษา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.ด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้					
5.1สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความล้าสมัยหรือไม่น่าสนใจ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.2นักศึกษาไม่สามารถเข้าถึงสื่อหรือแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างเพียงพอ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.3ขาดการใช้เทคโนโลยีหรือสื่อดิจิทัลในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.ด้านบริบทและสภาพแวดล้อม					
6.1 สภาพแวดล้อมในคณะไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.2นักศึกษามีโอกาสน้อยในการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.3ภาระด้านการเรียนวิชาอื่นหรือกิจกรรมทางศาสนาส่งผลต่อการฝึกภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ภาคผนวก ค. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

บันทึก โครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ (จากกองแผนฯ)

จดหมายจากมหิดลแจ้งวันเข้าทดสอบ MU-ELT

แบบสอบถามเรื่อง ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

การวิจัยเรื่อง ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผู้วิจัย ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษาในแต่ละข้อ โดยแต่ละข้อให้คำตอบเพียงข้อเดียวเท่านั้น

ระดับมากที่สุด คือ 5 ระดับมากคือ 4 ระดับปานกลางคือ 3 ระดับน้อยคือ 2 ระดับน้อยที่สุดคือ 1

ข้อคำถามสำหรับการวิจัย	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1.ด้านผู้เรียน					
1.1นักศึกษาขาดพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษจากระดับการศึกษาก่อนหน้า					
1.2นักศึกษามีความวิตกกังวลหรือขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ					
1.3นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ					
1.4นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการศึกษาในสาขาศาสนาและปรัชญา					
2.ด้านผู้สอน					
2.1 ผู้สอนมีเวลาไม่เพียงพอในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างทั่วถึง					
2.2 ผู้สอนขาดการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน					
2.3ผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเชิงปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง					
2.4 ผู้สอนขาดบุคลิกภาพและแรงสนับสนุนต่อผู้เรียน					
3.ด้านหลักสูตรและเนื้อหา					
3.1เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับบริบทของคณะศาสนาและปรัชญา					

ข้อคำถามสำหรับการวิจัย	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3.2หลักสูตรภาษาอังกฤษมีความยากหรือง่ายเกินกว่าระดับความสามารถของนักศึกษา					
3.3จำนวนหน่วยกิตหรือชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทักษะ					
4.ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน					
4.1การเรียนการสอนเน้นทฤษฎีมากกว่าการฝึกใช้ภาษาอังกฤษจริง					
4.2ขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างสมดุล					
4.3การจัดการเรียนการสอนไม่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมของนักศึกษา					
5.ด้านสื่อและทรัพยากรการเรียนรู้					
5.1สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความล้าสมัยหรือไม่น่าสนใจ					
5.2นักศึกษาไม่สามารถเข้าถึงสื่อหรือแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างเพียงพอ					
5.3ขาดการใช้เทคโนโลยีหรือสื่อดิจิทัลในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ					
6.ด้านบริบทและสภาพแวดล้อม					
6.1 สภาพแวดล้อมในคณะไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน					
6.2นักศึกษามีโอกาสน้อยในการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน					
6.3ภาระด้านการเรียนวิชาอื่นหรือกิจกรรมทางศาสนาส่งผลต่อการฝึกภาษาอังกฤษ					

แบบสอบถาม

"ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา

คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย"

ส่วนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ: [ ] ชาย [ ] หญิง [ ] อื่นๆ (โปรดระบุ) _____

2. อายุ: _____ ปี

3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา: [ ] ปี 1 [ ] ปี 2 [ ] ปี 3 [ ] ปี 4 [ ] สูงกว่าปี 4

4. คณะ/สาขาวิชา: _____

5. เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA): _____

ส่วนที่ 2: ประสบการณ์และทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 คุณประเมินระดับทักษะภาษาอังกฤษของตนเองอย่างไร?

[ ] ดีมาก [ ] ดี [ ] ปานกลาง [ ] พอใช้ [ ] ต้องปรับปรุง

2.2 คุณใช้เวลาในการฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกเวลาเรียนประมาณกี่ชั่วโมงต่อสัปดาห์? _____

2.3 ทักษะภาษาอังกฤษด้านใดที่คุณคิดว่าตนเองต้องพัฒนามากที่สุด? (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

[ ] การฟัง [ ] การพูด [ ] การอ่าน [ ] การเขียน [ ] คำศัพท์ [ ] ไวยากรณ์

ส่วนที่ 3: ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

โปรดระบุระดับความคิดเห็นของคุณต่อปัญหาและอุปสรรคต่อไปนี้

(5 = มากที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย, 1 = น้อยที่สุด)

3.1 ปัญหาภายใน (จากตัวนักศึกษา)

ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

รู้สึกกังวลหรือกลัวเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ขาดความรู้พื้นฐานด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ไม่มีวินัยในการฝึกฝนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

3.2 ปัญหาภายนอก (จากครอบครัวหรือผู้ปกครอง)

ขาดการสนับสนุนด้านการเงินในการเรียนเสริมภาษาอังกฤษ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ไม่มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่บ้าน [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ครอบครัวไม่เห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

มีภาระหน้าที่ในครอบครัวที่ทำให้ไม่มีเวลาฝึกฝนภาษาอังกฤษ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

3.3 ปัญหาจากผู้สอน

วิธีการสอนของอาจารย์ไม่น่าสนใจหรือไม่เหมาะสม [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

อาจารย์ไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพียงพอ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

เนื้อหาในหลักสูตรไม่ทันสมัยหรือไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา[ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ขาดการให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ที่มีประสิทธิภาพจากอาจารย์ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

อาจารย์ไม่สามารถสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ปัญหาหรืออุปสรรคอื่นๆ (โปรดระบุ): _____

3.4 ปัญหาจากหลักสูตรและสื่อการสอน

หลักสูตรภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับความต้องการในการใช้งานจริง [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

เนื้อหาในหลักสูตรไม่ทันสมัย [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

การจัดลำดับเนื้อหาในหลักสูตรไม่เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

สื่อการสอนไม่น่าสนใจหรือไม่ดึงดูดใจ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ขาดสื่อการสอนที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

สื่อการสอนไม่หลากหลายพอที่จะตอบสนองรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน[ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ขาดสื่อการสอนที่สามารถใช้ได้นอกห้องเรียนเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง [ ] 5 [ ] 4 [ ] 3 [ ] 2 [ ] 1

ปัญหาด้านหลักสูตรและสื่อการสอนอื่นๆ (โปรดระบุ): _____

ส่วนที่ 4: ความต้องการและข้อเสนอแนะ

วิธีการใดที่คุณคิดว่าจะช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของคุณได้ดีที่สุด? (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

[ ] การเรียนเสริมนอกเวลา

[ ] การใช้แอพพลิเคชันเรียนภาษา

[ ] การดูหนัง/ฟังเพลงภาษาอังกฤษ

[ ] การเข้าร่วมชมรมภาษาอังกฤษ

[ ] การฝึกงานในบริษัทต่างชาติ

[ ] อื่นๆ (โปรดระบุ): _____

คุณมีข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยหรือไม่?

_____

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ (นักศึกษา)

1. คำถามเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ:

"คุณช่วยเล่าประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของคุณในมหาวิทยาลัยได้ไหม?"

"อะไรคือความท้าทายที่ใหญ่ที่สุดในการเรียนภาษาอังกฤษของคุณ?"

2. คำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียน:

"ปัจจัยอะไรบ้างที่คุณคิดว่ามีผลต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของคุณ?"

"คุณคิดว่าวิธีการสอนแบบไหนที่ช่วยให้คุณเรียนภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด? ทำไม?"

3.คำถามเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ:

"คุณสังเกตเห็นความเชื่อมโยงระหว่างแรงจูงใจในการเรียนและวิธีการสอนของอาจารย์หรือไม่? อย่างไร?"

"สภาพแวดล้อมในการเรียนส่งผลต่อทัศนคติของคุณต่อการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไร?"

4.คำถามเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษ:

"คุณคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษด้านไหนของคุณพัฒนาได้เร็วที่สุด? ทำไม?"

"มีปัจจัยอะไรบ้างที่คุณคิดว่าส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนของคุณ?"

5.คำถามเกี่ยวกับอุปสรรคและวิธีแก้ไข:

"อะไรคืออุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของคุณ?"

"คุณมีวิธีจัดการกับอุปสรรคเหล่านั้นอย่างไร?"

6.คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อแบบสอบถาม:

"คุณคิดว่าควรมีคำถามอะไรเพิ่มเติมในแบบสอบถามเพื่อให้เข้าใจปัญหาและอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น?"

"มีประเด็นใดที่คุณคิดว่าสำคัญแต่ยังไม่ได้กล่าวถึงในการสัมภาษณ์นี้หรือไม่?"

7.คำถามเกี่ยวกับความเข้าใจในคำถาม:

"มีคำถามไหนที่คุณคิดว่ายากต่อการเข้าใจหรือตีความหมายหรือไม่?"

"คุณคิดว่าตัวเลือกคำตอบที่ให้มาครอบคลุมความคิดเห็นของคุณหรือไม่?"

8.คำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย:

"คุณคิดว่าพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของคุณส่งผลต่อประสิทธิภาพของวิธีการสอนที่คุณได้รับอย่างไร?"

"การสนับสนุนจากครอบครัวหรือเพื่อนส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของคุณอย่างไร?"

9.คำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ:

"คุณมีข้อเสนอแนะอะไรบ้างในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยของคุณ?"

"หากคุณสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย คุณจะเปลี่ยนแปลงอะไร? ทำไม?"

10.คำถามสรุป:

"มีประเด็นอื่นๆ ที่คุณอยากแบ่งปันเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของคุณหรือไม่?"

"คุณคิดว่าการสัมภาษณ์นี้ครอบคลุมประเด็นสำคัญทั้งหมดเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยหรือไม่?"

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ – สกุล : ดร.ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ

ตำแหน่ง : อาจารย์ประจำคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

การศึกษา : พ.ศ. 2564 : พธ.ด. (พระพุทธศาสนา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย

พ.ศ. 2544 : บช.ม. (บัญชี) คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. 2538: บช.บ. (บัญชี) คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประวัติการทำงาน : พ.ศ. 2565 - ปัจจุบัน อาจารย์ประจำคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผลงานวิชาการ :

บทความวิจัย/บทความวิชาการ

1) ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, และพระเทพวัชรเมธี. (2566). โยนิโสมนสิการ: พุทธวิธีการดำเนินชีวิตในสังคมออนไลน์. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์, 10(5), 268-278.

2) ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, และพระธรรมวชิรจินดาภรณ์. (2567). ภาษาอังกฤษสำหรับพุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา. วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม, 8(12), 1-10.

3)พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, ยุทธนา พูนเกิดมะเริง, สมจันทร์ ศรีปรัชยานนท์, ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ, และธนันท์รัฐ ประเสริฐศิลป์. (2567). การพัฒนาระบบกลไกนิเวศการวิจัยเชิงสร้างสรรค์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. Proceedings รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ จัดโดย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และสถาบันภาคีเครือข่ายระดับชาติและนานาชาติ เมื่อ 3 พฤศจิกายน 2567, 85–100.

4)วิชิต ทองประเสริฐ และปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ. (2567). นิพพานในปรัชญาปารมิตาสูตร. *ในเอกสารสรุปการประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 1 (ออนไซต์/ออนไลน์) เนื่องในวาระ 131 ปี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เรื่อง “พุทธศาสนากับสุขภาวะแบบองค์รวม” (เล่มที่1) จัดโดย โครงการพัฒนากลไกศูนย์ประสานงานสุขภาวะวิถีพุทธ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยพระธรรมทูตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สมาคมปรัชญาและศาสนาแห่งประเทศไทย*

ศูนย์อบรมปฐมพยาบาล และสุขภาพอนามัย และสถาบันภาคีเครือข่ายระดับชาติและนาชาติ ณ คณะมนุษยศาสตร์-คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (วันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 256). 362-370.

ผลงานทางวิชาการในลักษณะอื่น

สถานที่ทำงานปัจจุบัน : คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
เลขที่ 248 หมู่ที่ 1 ถนนศาลายานครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล
จ.นครปฐม 73170
โทรศัพท์ : 02 -444 - 6000 ต่อ 1075 โทรสาร : 02-444-6080
โทรศัพท์ : 099-264-2846 e-mail : Parinun.pan@mbu.ac.th

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ – สกุล : พระพรหมวชิรเมธาภรณ์, รศ.ดร.

ตำแหน่ง : อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
อาจารย์ประจำคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

การศึกษา : เปรียญธรรม 5 ประโยค, นักธรรมชั้นเอก
ศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Master of Arts, Buddhist Studies, University of Delhi, India
ศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพุทธศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ประวัติการทำงาน :
อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ผู้ช่วยเลขานุการสมเด็จพระสังฆราช
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม
ผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดถ้ำสุขเกษมสวรรค์ อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง
กรรมการคณะธรรมยุต
อาจารย์ประจำคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผลงานวิชาการ :

บทความวิจัย/บทความวิชาการ

1) ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, และพระเทพวัชรเมธี. (2566). โยนิโสมนสิการ: พุทธวิธีการดำเนินชีวิตในสังคมออนไลน์. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์, 10(5), 268-278.

2) ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, และพระธรรมวชิรจินดาภรณ์. (2567). ภาษาอังกฤษสำหรับพุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา. วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม, 8(12), 1-10.

ผลงานทางวิชาการในลักษณะอื่น

สถานที่ทำงานปัจจุบัน : สำนักอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
เลขที่ 248 หมู่ที่ 1 ถนนศาลายานครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล
จ.นครปฐม 73170

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ – สกุล : พระมหาเสรีชน นริสฺสโร (พันธ์ประโคน)

ตำแหน่ง : รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์

การศึกษา : นักธรรมชั้นเอก, เปรียญธรรม 7 ประโยค

2545 พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

2550 พธ.ม. (พระพุทธศาสนา) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

2563 พธ.ด. (พระพุทธศาสนา) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ความชำนาญพิเศษ: : การสอนพระพุทธศาสนา

ประวัติการทำงาน : นักวิจัย สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผลงานวิชาการ :

บทความวิจัย/บทความวิชาการ

บทความวิจัย

1) พระมหาเสรีชน นริสฺสโร, พระมหาชุติภัค อภินฺนโท, รังสรรค์ วัฒนาชัยวณิช, เกษศิรินทร์ ปัญญาเอก, และ สุภารัตน์ ลิ้มดำรงค์. (2567). ยุทธศาสตร์การสร้างศูนย์วิจัยต้นแบบของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 9(2), 1–18.

2) พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, สมิทธิพล เนตรนิมิตร, และพระมหาอดิเดช สติวโร. (2563). การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการประยุกต์พุทธธรรมเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาสังคมของสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์. วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ, 5(1), 197–210.

3) ชยาภรณ์ สุขประเสริฐ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, พระครูสุตภัทรธรรม, และพระไพศาล จนฺทธมฺโม. (2566). การพัฒนาชุมชนเพื่อรองรับการท่องเที่ยวตามเส้นทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมในจังหวัดชัยภูมิ. วารสารวิชาการ มจร บุรีรัมย์, 8(1), 103–124.

4) ชยาภรณ์ สุขประเสริฐ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, ปัญญา คล้ายเดช, ไว ซีรัมย์, และมุกวรี ฉิมพะเนาว์. (2567). การพัฒนาผ้าไทยลายกระธูปเชิงสร้างสรรค์ อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ. วารสารวิชาการ มจร บุรีรัมย์, 9(2), 298-308.

5) กิตติพัฒน์ รัตนจันทร์, สุนทร สิทธิสกุลเจริญ, สรายุทธ์ เงินทอง, วัชระ เลยลัก, ณรงค์เดช พัฒนาภิรมย์, พระสุธีรัตนบัณฑิต, และ พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน. (2564). การพัฒนาชุดจับอัตโนมัติสำหรับคัมภีร์ใบลานเพื่อการถ่ายภาพดิจิทัล. วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีศรีปทุม, 13(1), 1–12.

6) พระศรีสมโพธิ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, ภูเบศ วณิชชานนท์, นนท์ปวิช ศรีเทพ, นัชชา ทากุดเรือ, และบุษยมาส เสือโพธิ์. (2567). การประเมินวัดต้นแบบลดปัจจัยเสี่ยงเพื่อพัฒนาเครือข่ายลดปัจจัยเสี่ยงตามแนวพระพุทธศาสนา. วารสารสังคมวิจัยและพัฒนา, 6(3), 64–67.

7) พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, ยุทธนา พูนเกิดมะเริง, สมจันทร์ ศรีปรัชยานนท์, ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ, และธนันท์รัฐ ประเสริฐศิลป์. (2567). การพัฒนาระบบกลไกนิเวศการวิจัยเชิงสร้างสรรค์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. Proceedings รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ จัดโดย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และสถาบันภาคีเครือข่ายระดับชาติและนานาชาติ เมื่อ 3 พฤศจิกายน 2567, 85–100.

8) พระมหาเสรีชน นริสฺสโร. (2558). การจัดการท่องเที่ยวทางพระพุทธศาสนาในประเทศไทย. Proceedings รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ จัดโดยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี เมื่อ 3 เมษายน 2558.

บทความทางวิชาการ

1) ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, และพระเทพวัชรเมธี. (2566). โยนิโสมนสิการ: พุทธวิธีการดำเนินชีวิตในสังคมออนไลน์. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์, 10(5), 268-278.

2) ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ, พระมหาเสรีชน พันธ์ประโคน, และพระธรรมวชิรจินดาภรณ์. (2567). ภาษาอังกฤษสำหรับพุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา. วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม, 8(12), 1-10.

ผลงานทางวิชาการในลักษณะอื่น

ประสบการณ์ผลงานการวิจัย

1.หัวหน้าโครงการวิจัย: ชื่อโครงการวิจัย

1) โครงการวิจัย เรื่อง “การจัดการท่องเที่ยวทางพระพุทธศาสนาในประเทศไทย” (วช./2566)

2) โครงการวิจัย เรื่อง “พุทธศิลปะในอาเซียน: เส้นทางประวัติศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงในยุค โลกาภิวัตน์” (วช./2557)

3) โครงการวิจัย เรื่อง “การป้องกันและแก้ไขปัญหาการละเมิดพระธรรมวินัยของพระสงฆ์ที่ส่งผลต่อวิกฤติศรัทธาของชาวพุทธตามหลักนิติปรัชญา” (วช./2558)

4) โครงการวิจัย เรื่อง “การพัฒนาเครื่องช่วยจับยึด และพลิกคัมภีร์ใบลานสำหรับการถ่ายภาพดิจิทัลเพื่อการอนุรักษ์” (วช./2561)

5) โครงการวิจัย เรื่อง “การพัฒนาหมู่บ้านต้นแบบสันติสุขตามหลักคำสอนของศาสนา (พุทธ คริสต์ อิสลาม)” (วช./2563)

6) โครงการวิจัย เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดตั้งศูนย์วิจัยต้นแบบของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย)” (สกสว./2566)

7) โครงการวิจัย เรื่อง “การพัฒนาระบบกลไกนิเวศการวิจัยเชิงสร้างสรรค์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย)” (สกสว./2567)

8) โครงการวิจัย เรื่อง “การพัฒนาศูนย์วิจัยต้นแบบเชิงสร้างสรรค์เพื่อตอบโจทย์ยุทธศาสตร์การวิจัยของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” (สกสว./2568)

2. ผู้ร่วมโครงการวิจัย: ชื่อโครงการวิจัย

1) ผู้ร่วมวิจัยโครงการวิจัยเรื่อง “การศึกษาพระพุทธศาสนาในประเทศญี่ปุ่น” (รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์/2555/ทุน วช.)

2) โครงการวิจัยเรื่อง “การบูรณาการหลักพุทธธรรมเพื่อเสริมสร้างพลังการ บริหาร” (ตีพิมพ์วารสารมหาจุฬาวิชาการ ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 /2558/ทุน วช.)

3) โครงการวิจัยเรื่อง “กระบวนทัศน์พฤติกรรมทางจริยธรรมในสังคมไทย" (ตีพิมพ์ในเอกสารประกอบการสัมมนาผลงานวิจัยนานาชาติ ครั้งที่ 7 ระหว่างวันที่ 18-20 กุมภาพันธ์ 2559 ณ วิทยาลัยสงฆ์นครน่าน เฉลิมพระเกียรติ/ทุน วช.)

ประสบการณ์อื่น:

1) ปฏิบัติงานด้านการติดตามและประเมินผลคุณภาพงานวิจัยของสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2552-2560

2) จัดอบรมโครงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการวิจัยประจำสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2552-2560

3) จัดงานสัมมนาผลงานวิจัยนานาชาติของสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มจร. ครั้งที่ 1-12

4) อบรมโครงการ “การเขียนประเมินโครงการ” ระหว่างวันที่ 24-25 พฤษภาคม 2552จัดโดยศูนย์สถิติและการวิจัย

5) อบรมหลักสูตรการทำโครงการวิจัยในการปรับปรุงและพัฒนางานเพื่อเลื่อนระดับตำแหน่งชำนาญการพิเศษ รุ่นที่ 3 ระหว่างวันที่ 2-4 กันยายน 2558 ณ สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

6) อบรม “วิทยากรหลักสูตรการพัฒนานักวิจัย” (Training for the trainers) (แม่ไก่) รุ่นที่ 10 ระหว่างวันที่ 7-11 สิงหาคม 2558 จัดโดยสมาคมนักวิจัย

7) วิทยากรโครงการอบรม “สร้างนักวิจัยรุ่นใหม่” (ลูกไก่) ระหว่างวันที่ 7-11 มีนาคม 2559 ณ มหาวิทยาลัยรังสิต จังหวัดปทุมธานี

8) วิทยากรโครงการอบรม “สร้างนักวิจัยรุ่นใหม่” (ลูกไก่) รุ่นที่ 7 ระหว่างวันที่ 21-25 พฤศจิกายน 2559 ณ โรงแรมปริ้นตั้น พาร์ค สวีท กรุงเทพฯ จัดโดยกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

เกียรติบัตร:

เกียรติบัตรรับรองเป็นวิทยากรหลักสูตรการพัฒนานักวิจัย

สถานที่ทำงานปัจจุบัน : สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 79 หมู่ที่ 1 ตำบลลำไทร อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170

มือถือ 087-094-1030 E-mail: serichonptk@gmail.com

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ วิชิต ทองประเสริฐ

ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไปชำนาญการ

ปัจจุบันสังกัด สถาบันวชิรญาณวโรรส มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

มีความชำนาญ ด้านพระพุทธศาสนา พระไตรปิฎก และจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

การศึกษา

คุณวุฒิ	ปี พ.ศ. ที่จบ	สถานศึกษา
Ph.D. candidate in Buddhist Studies	-	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Studying B.A. (Thai Studies)	-	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
M.A (Buddhist Studies)	2565	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
B.Sc. (Biology)	2551	มหาวิทยาลัยมหิดล

ผลงานวิชาการ

วิชิต ทองประเสริฐ, พระครูปลัดสุวัฒนวิสุทธิสารคุณ, วนิชญา ชัยยา และสุทธิรักษ์ กัลยา. (2568). แนวปฏิบัติของสถาบันวิจัยญาณสังวรเพื่อขอรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์. *ในเอกสารผลงานวิชาการโครงการประชุมวิชาการ (ออนไลน์/ออนไซต์) ประจำปี 2568 ระดับชาติครั้งที่ 6 และระดับนานาชาติ ครั้งที่ 4 “สุขภาพจิตของพระสงฆ์ไทยในยุคเปลี่ยนผ่าน: ปัญหา ความท้าทาย และแนวทางรับมือ” (วันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2568).* 59-67.

- วิชิต ทองประเสริฐ และปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ. (2567). นิพพานในปรัชญาปารมิตาสูตร. *ในเอกสารสรุปการประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 1 (ออนไซต์/ออนไลน์) เนื่องในวาระ 131 ปี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เรื่อง “พุทธศาสนากับสุขภาวะแบบองค์รวม” (เล่มที่1) จัดโดย โครงการพัฒนากลไกศูนย์ประสานงานสุขภาวะวิถีพุทธ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยพระธรรมทูตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สมาคมปรัชญาและศาสนาแห่งประเทศไทย ศูนย์อบรมปฐมพยาบาล และสุขภาพอนามัย และสถาบันภาคีเครือข่ายระดับชาติและนาชาติ ณ คณะมนุษยศาสตร์-คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (วันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 256).* 362-370.

- วิชิต ทองประเสริฐ. (2566). การเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ภายใต้การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีในโลกยุคดิจิทัล. *ในเอกสารโครงการการประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 1 (ออนไซต์/ออนไลน์) เล่มที่ 1 จัดโดย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ร่วมกับ ศูนย์วิจัยธรรมศึกษาสำนักเรียนวัดอาวุธวิกสิตาราม และสถาบันภาคีเครือข่ายระดับชาติและนานาชาติ (วันที่ 21 ธันวาคม 2566).* 201-211. นครปฐม: จีคลาส.

- วิชิต ทองประเสริฐ. (2566). ขันธ์ 5 ในคัมภีร์วิภังค์. *ในเอกสารโครงการการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 1 จัดโดยวิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร วิทยาลัยศาสนศาสตร์นครราชสีมา สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และสถาบันเครือข่าย (วันที่ 28 พฤษภาคม 2566).* 202-211. นครปฐม: จีคลาส.

- วิชิต ทองประเสริฐ. (2566). การละสังโยชน์เป็นทางสู่พระนิพพาน. *ในเอกสารประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 1 (แบบออนไลน์) วิทยาลัยสงฆ์ชัยภูมิ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและสถาบันเครือข่าย (วันที่ 15 มกราคม 2566).* 367-376. นครปฐม: จีคลาส.

- วิชิต ทองประเสริฐ และ เกษฎา ผาทอง. (2564). อรรถปริวรรตศาสตร์ในพระพุทธศาสนา. *ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการ ระดับชาติ ครั้งที่ 3 พ.ศ. 2564 คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เล่มที่ 2*. 1026-1032. กรุงเทพมหานคร: เจพริ้นท์.

- วิชิต ทองประเสริฐ และ เกษฎา ผาทอง. (2564). หลักการเบื้องต้นของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์สำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์. *วารสารรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, 1*(5), 57-67.

- พินโย พรมเมือง, ฐิติยา เรือนนะการ และ วิชิต ทองประเสริฐ. (2562). คุณลักษณะของครูตามจรรยาบรรณวิชาชีพครูของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยวงศ์ชวลิตกุล. *สิกขา วารสาร ศึกษาศาสตร์, 6*(2), 11-20.

วิชิต ทองประเสริฐ, พินโย พรมเมือง, วรกมล วิเศษศรี และ ปัญจวรี พัวพันธ์ศรี. (2561). การพัฒนาความคิดเชิงนวัตกรรมด้วยการบูรณาการการออกแบบโครงการและแผนผังความคิดสำหรับนักศึกษาทุนจากบริษัทกรุงไทยการไฟฟ้า จำกัด. *สิกขา วารสารศึกษาศาสตร์, 5*(1), 7-15.

ผลงานด้านจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

การพัฒนาหลักสูตรและเป็นวิทยากร การอบรมจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

สถานที่ทำงานปัจจุบัน : สถาบันวชิรญาณวโรรส มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
เลขที่ 248 หมู่ที่ 1 ถนนศาลายานครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล
จ.นครปฐม 73170

ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา
คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Problems and obstacles in developing English skills of students in faculty of religious and philosophy, Mahamakut Buddhist University

วัตถุประสงค์	คำถาม	วิธีการเก็บข้อมูล	วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	แหล่งข้อมูล
เพื่อศึกษาสภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	สำรวจคะแนนสอบ MU-GRAD ของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา	ข้อมูลทุติยภูมิ (การเก็บคะแนนจากผลที่ได้รับจากศูนย์วิทยบริการมหิดล)	สถิติเชิงอนุมาน	แหล่งข้อมูล MU-GRAD
เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	สอบถามทัศนะ/ปัญหาอุปสรรคในการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา	ศึกษาเอกสาร ทบทวนวรรณกรรม/การสัมภาษณ์	วิเคราะห์เชิงพรรณนา/สถิติเชิงอนุมาน	ถามอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ/ถามนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา
เพื่อเสนอหลักธรรมและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา	สอบถามความต้องการ/ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา	สัมภาษณ์/ทบทวนวรรณกรรม	วิเคราะห์เชิงพรรณนา/สถิติเชิงอนุมาน	ถามบัณฑิตคณะศาสนาและปรัชญา ถาม ผู้เชี่ยวชาญในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
๒๔๘ ถ.ศาลายา-นครชัยศรี
ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๗๐
โทร. ๐๒-๔๔๔-๖๐๐๐ โทรสาร. ๐๒-๔๔๔-๖๐๖๐
www.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๐๖/ว๐๑๐๖

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้ข้อมูลในการวิจัย

เรียน/เจริญพร

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนารายละเอียดโครงการวิจัย

ตามที่ ดร.ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำ สังกัดภาควิชาพุทธศาสตร์ สาขาพุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา กำลังดำเนินการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยที่ได้รับการอนุมัติจากคณะเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ทั้งนี้ ในกระบวนการวิจัยดังกล่าว นักวิจัยได้ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการให้ข้อมูลในฐานะ "ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ" โดยได้มีการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลจากท่านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในช่วงระหว่างเดือนมีนาคม - พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างถูกต้อง โปร่งใส และสามารถชี้แจงต่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบรายงานการวิจัยได้อย่างชัดเจน หนังสือฉบับนี้จึงจัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่าท่านเป็นผู้ให้ข้อมูลในโครงการวิจัยดังกล่าว และได้ให้ข้อมูลไปก่อนหน้านี้แล้ว

ข้อมูลที่ได้รับจากท่านจะถูกนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการเท่านั้น โดยจะรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูลตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

จึงเรียน/เจริญพรมาเพื่อโปรดทราบ และขอขอบพระคุณท่านมา ณ โอกาสนี้

เรียนมาด้วยความนับถือ/ขอเจริญพร

(พระอุดมวชิรเมธี, ดร.)
คณบดีคณะศาสนาและปรัชญา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี คณะศาสนาและปรัชญา
โทร. ๐ ๒๔๔๔ ๖๐๐๐ ต่อ ๑๐๗๕, ๑๐๗๖
ผู้ประสานงาน ดร.ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ
โทร. ๐๙ ๙๒๖๔ ๒๘๔๖

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
๒๔๘ หมู่ที่ ๑ ถ.ศาลายา-นครชัยศรี
ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ๗๓๑๗๐
โทร. ๐๒-๔๔๔-๖๐๐๐ โทรสาร. ๐๒-๔๔๔-๖๐๖๐

อว ๗๙๐๖/๐๑๕๔

๑๖ เมษายน ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ สำเนาผลการสอบ MU-ELT Test date February 5, 2025 (ไฟล excel)

เจริญพร ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบริการวิชาการและศูนย์ทดสอบภาษา มหาวิทยาลัยมหิดล

ด้วย ดร.ปาริยันท์ ปางทิพย์อำไพ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำ สังกัดภาควิชาพุทธศาสตร์ สาขาวิชาพุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา ได้ดำเนินการทำวิจัย โดยได้ดำเนินการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีความจำเป็นต้องใช้ข้อมูลคะแนนทดสอบภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ในการนี้ ได้มีนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คณะศาสนาและปรัชญา ผู้เป็นบรรพชิต ได้ดำเนินการทดสอบภาษาอังกฤษ MU-ELT Test จากศูนย์ทดสอบภาษาของท่าน เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๘ แล้ว ต่อผู้วิจัยมีการปรับปรุงข้อมูลเดิม และเกิดความคลาดเคลื่อนส่งผลให้ข้อมูลคะแนนทดสอบ ภาษาอังกฤษ MU-ELT Test date February 5, 2025 (ไฟล์ excel) ที่จัดเก็บไว้สูญหาย จึงเจริญพรเพื่อขอความอนุเคราะห์สำเนาข้อมูลดังกล่าว ทั้งนี้ ดร.ปาริยันท์ ปางทิพย์อำไพ ได้ประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องของส่วนงานท่านไว้เป็นเบื้องต้นแล้ว

จึงเจริญพรมาเพื่อพิจารณาและดำเนินการต่อไป

ขอเจริญพร

(พระอุดมวชิรเมธี, ดร.)
คณบดีคณะศาสนาและปรัชญา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีคณะศาสนาและปรัชญา
โทร. ๐๒-๔๔๔-๖๐๐๐ ต่อ ๑๑๗๕ – ๑๑๗๖
ผู้ประสานงาน ดร.ปาริยันท์ ปางทิพย์อำไพ
โทร. ๐๙ ๙๒๖๔ ๒๘๔๖

ที่ จว. ๐๑๐๒/๒๕๖๘

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

๑. ชื่อโครงการวิจัย

ชื่อเรื่อง: ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

TITLE: PROBLEMS AND OBSTACLES IN DEVELOPING ENGLISH SKILLS OF STUDENTS IN FACULTY OF RELIGIOUS AND PHILOSOPHY, MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

๒. ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย

ดร.ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ

๓. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๘ วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ มติที่ ๖๒ /๒๕๖๘ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ และไม่ก่อให้เกิดภยันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง และผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ ตั้งแต่วันที่ออกเอกสารรับรองผลการพิจารณาการทำวิจัยในมนุษย์ฉบับนี้ จนถึงวันที่ ๑๗ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๙

ออกให้ ณ วันที่ ๑๘ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๘

ลงนาม

(พระครูปลัดสุวัฒน์วิสุทธิสารคุณ, ผศ.ดร.)
ประธานกรรมการ
คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน สำนักงานคณบดี คณะศาสนาและปรัชญา โทร. ๑๐๗๕ – ๑๐๗๖

ที่ อว ๗๙๐๖/๐๑๖๙ **วันที่** ๒๔ เมษายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลจากนักศึกษาเพื่อประกอบการทำวิจัย

กราบนมัสการ คณบดีคณะศาสนาและปรัชญา

ข้าพเจ้า ดร.ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำ สังกัด สาขาวิชาพุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ขอความอนุเคราะห์ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย" ซึ่งเป็นโครงการวิจัยที่ได้รับอนุมัติจาก สถาบันวิจัยญาณสังวร เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ในการนี้ ข้าพเจ้ามีความประสงค์จะเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาคณะศาสนาและปรัชญา เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิจัยดังกล่าว โดยจะดำเนินการภายใต้กรอบจริยธรรมการวิจัยอย่างเคร่งครัด และจะรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูลไว้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ เพื่อให้ผลการวิจัยเป็นไปอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพสูงสุด อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนในอนาคต

จึงกราบนมัสการมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต

(ดร.ปารินันท์ ปางทิพย์อำไพ)
อาจารย์

- อนุญาต
ขอให้ดำเนินการตาม
กรอบจริยธรรมการวิจัย

(พระอุดมวชิรเมธี, ดร.)
คณบดีคณะศาสนาและปรัชญา